

nia. kr., og så var det ikke rimeligt, at jeg gik på talerstolen og sagde, at der var tale om nedskæringer. Nu er det jo sådan, at én ting er, hvordan livet ser ud inde fra centralt hold, fra et regeringskontor, men noget helt andet er, hvordan det virkelige liv ser ud ude i kommunerne. Jeg tror, man i mange kommuner vil være forundret over udsagnet om, at det er så let at opfylde regeringens løfter. Jeg tror, der vil være rigtig mange kommunalbestyrelser, som vil undre sig over, at alle de nedskæringer, de står med i øjeblikket, og alle de vanskelige budgetforhandlinger skulle være lette at klare. Jeg tror ikke, man har helt den opfattelse derude, uanset hvilken farve man måtte have.

Så vil jeg godt knytte en bemærkning til mulighederne i forbindelse med det skrå skatteloft. Min partifælle, hr. Vily Søvnal, spurgte finansministeren direkte om det. Der kom ikke noget svar, men jeg vil henvise til, at jeg mener, en anden minister, nemlig skatteministeren, har givet udtryk for, at man skulle have set på det skrå skatteloft, så man også kunne få de bedre-stillede til at yde, idet det skrå skatteloft jo er en meget stor ulempe for den kommunale økonomi; det æder en hel del.

Til sidst skal jeg kun sige til fru Else Winther Andersen, at jeg finder, Venstre kapitulerer helt over for kommunerne og kommunernes økonomi. Jeg synes, det var en meget stille tale, fru Else Winther Andersen holdt her. Venstres ordfører sagde næsten kun én ting, der var meget eksakt, nemlig at hvis regeringen igen ville stikke snabelen ned i de kommunale kasser, ville man vide, hvor Venstre stod, og det havde de før vist. Jeg har godt nok svært ved at huske, hvornår Venstre sidst er gået i Folketingssalen og virkelig har stået fast på de forhold.

Nå, min tid er udløbet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere meddelt vil afstemningen om det forslag til vedtagelse, der er fremsat af hr. Kristen Touborg og hr. Frank Aaen, blive foretaget i mødet tirsdag den 5. maj 1998.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 59: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven og ægteskabsloven. (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).
(Fremsat 16/4 98).

Sammen med denne sag foretoges:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 60: Forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationslov).

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).
(Fremsat 16/4 98).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Der har været meget stor opmærksomhed om de to lovforslag, der er til behandling i dag, ikke mindst har statsministeren i medierne, åbningsstalen og nytårstalen skabt store forventninger om, at der ville blive fremlagt sådanne stramninger i udlændingeloven, at Venstres krav i meget høj grad ville blive imødekommet. Det er imidlertid ikke tilfældet. De annoncerede stramninger er ikke fulgt op af de nødvendige lovændringer.

Dertil kommer, at de svar, ministeren selv har givet på en lang række af mine spørgsmål stillet igennem Retsudvalget, tydeligt dokumenterer, at der på flere områder slet ikke er tale om stramninger, men tværtimod om lempelser. Det gælder specielt familiesammenførselsreglerne. Det fremgår klart af ministerens svar til Retsudvalget, at der er tale om lempelser for en lang række familiesammenførte, hvad angår forsørgelsespligten.

Når det gælder stramninger vedrørende forældresammenføringer, viser ministerens svar, at der, hvad angår indvandrere fra de typiske indvandrerlande, kun er tale om højst et par håndfulde mennesker pr. år. Det var altså, hvad der kom ud af de annoncerede stramninger på dette område.

Forslaget om ændring af udlændingeloven lider efter Venstres opfattelse af den fundamentale mangel, at begrænsninger i tilstrømningen ikke diskuteres særlig grundigt. Det er, som om regeringen har opgivet ethvert forsøg på at

dæmme op for det, som vi synes er hovedproblemet, nemlig tilstrømningen af personer, der søger asyl, men ikke har krav på flygtningestatus.

Tværtimod indfører man i lovteksten et udvidet opholdsgrundlag. Det skal være sådan efter forslaget, at hvis ikke man kan hjemsendes efter at have fået afslag på asyl, skal der være mulighed for alligevel at få opholdstilladelse.

Det er efter vor opfattelse at gå i den helt forkerte retning. De seneste ugers debat om hjemsendelse af somaliere sætter endnu klarere dette problem i relief. Somaliske klanledere giver udtryk for, at de nærmest er nødt til at have landsmænd placeret rundt omkring i de rige lande i Europa, så de kan sende penge hjem til Somalia.

Her taler vi altså om mennesker, der har fået afslag på asyl, eller i hvert fald har nogle af dem fået afslag på asyl, og dem vil ministeren altså give en særlig lovfæstet hjemmel. Det synes vi ikke er rimeligt, for det er jo at annoncere over for hele verden, at bare man lader sig smugle over grænsen til Danmark, kan man trods afslag i Flygtningesnævnet alligevel gøre sig håb om at få opholdstilladelse.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at repetere Venstres holdning på det her område. Vi mener, at de lande, der ikke vil hjemtage egne statsborgere, ikke skal have én krone. De skal simpelt hen have frataget enhver økonomisk bistand, og til gengæld skal vi hjælpe de lande, der vil huse andre landes statsborgere.

Venstre har som bekendt i årevis ønsket en skærpelse af udvisningsreglerne på grund af kriminalitet. Vi anerkender, at forslaget indeholder stramninger, men det er et problem, at udvisningsdomme kan ophæves. Vi ved godt og er jo også blevet belært i ministeriet om det, og det er jo sandt, at der er grænser for, i hvor høj grad udvisningsdomme kan håndhæves, når vi skal respektere internationale konventioner, og det mener vi selvfølgelig vi skal.

Vi vil i udvalget udvise stor opmærksomhed over for dette område, for der er for os ingen tvivl om, at netop tilstedeværelsen af kriminelle udlændinge og de statistikker, der dokumenterer større kriminalitet hos nogle udenlandske statsborgere, befordrer negative følelser ikke blot hos danskere, men også hos de mange udlændinge, der gør deres bedste for at blive integreret og holde landets love.

Samlet er vi meget skuffede over, at ministeren ikke har lyttet til vore ønsker om at skelne

mellem flygtninge og indvandrere. Vi ønsker, at flygtninge kun skal have midlertidig opholdstilladelse i de første 7 år, og vi vil stille ændringsforslag herom.

Vi ønsker retskravet på familiesammenføring med indvandrere ophævet. Det er ikke rimeligt, at man i tredje og fjerde generation kan omgå indvandrerstopet. Hvis to udenlandske statsborgere, der har større tilknytning til et andet land, ønsker at gifte sig, må de familiesammenføres dér.

Vi ønsker altså ganske enkelt færre opholdstilladelser, og vi mener, regeringen på flere områder går den helt forkerte vej. Der må væsentlige ændringer til, hvis Venstre skal stemme for de foreslåede ændringer af udlændingeloven.

Vi har i Venstre den grundopfattelse, at der er en fundamental forskel på flygtninge og indvandrere, og at det skal fremgå af lovgivningen. Flygtninge er personer, mener vi, der skal opholde sig midlertidigt i Danmark, og mens de er her, skal de have både rettigheder og pligter. De skal have ret til at lære dansk og gennem uddannelse og ansættelse på arbejdsmarkedet blive bedre rustet til at vende hjem og genopbygge deres land.

Udlændinge skal som andre have pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet og på anden måde lade sig integrere i Danmark. Derfor er vi også fuldkommen enige med regeringen i, at integration skal være en forpligtelse for den enkelte udlænding, og at vi – den danske offentlighed – også må stille de fornødne muligheder til rådighed ikke mindst en forbedret undervisning i dansk.

Men vi er meget uenige med regeringen i, at en gennemført integration skal kædes sammen med retten til permanent opholdstilladelse efter 3 år. Det er en meget uheldig sammenblanding, som vi ikke vil medvirke til.

Vi er til gengæld meget tilfredse med, at integration overgår til kommunerne, og det har vi jo ønsket i mange år, men vi kan ikke stemme ja til en ordning, hvor hver enkelt kommune ud i al evighed skal være tvunget til hvert år at modtage et ganske bestemt centralt fastsat antal udlændinge, hvis ikke man kan blive enige om en fordeling.

Det er at sætte det på spidsen, det er at sætte det kommunale selvstyre ud af kraft, det er at vælte konsekvenserne af regeringens udlændingepolitik over på kommunerne, og det er faktisk også at tage 99 pct. af kommunerne som

gidsler på grund af et par enkelte genstridige kommuner.

Jeg vil godt her slå helt fast: Vi har ikke nogen sympati for de genstridige kommuner, men vi synes, at den form for tvang, som lovforslaget indebærer, principielt er meget uheldig og stik imod Venstres politik. Det er jo ikke bare tvang over for kommunerne, det er tvang og diskrimination over for de danskere, der har stået i boligkø i årevis, det er tvang, ja, en slags stavnbinding af udlændingene, og en ordning, som ikke klinger rart i vore ører.

Det er alt i alt en ordning, som vi frygter vil befordre meget negative følelser hos danskere, der vil føle, at de får tvunget noget ned over hovedet.

Oprettelsen af integrationsråd er ikke vor livret og rejser det spørgsmål, om ikke masser af andre grupper med lige så stor ret kunne forlange et eller andet råd. Oprettelsen af et sådant råd bygger måske også på en fejlagtig forudsætning om, at udlændinge stadig skal holdes – jeg havde nær sagt holdes nede – som en speciel, anderledes gruppe. Udlændinge er jo lige så forskellige som alle andre, der bor i Danmark. Og hvilket mandat vil sådan et råd have? Skal vi virkelig tvinge analfabetske somaliere til at lade sig repræsentere af en højtuddannet iraner eller omvendt?

Vi sætter i Venstre et stort spørgsmålstejn ved, om den slags særforanstaltninger ikke skader mere, end de gavner.

Så er vi i Venstre meget optaget af at få afdækket, hvilke økonomiske konsekvenser lovforslaget får for kommunerne, for staten og for den enkelte. Vi mener principielt, det er rigtigt, at man på en eller anden måde skal optjene retten til offentlige ydelser, og bare for at nævne et eksempel, at f.eks. folkepensionister, der har arbejdet hele livet, selvfølgelig ikke skal stilles ringere end en udlænding, der lige er kommet til Danmark.

Vi er også meget optaget af, at man ikke skal tildeles alle mulige særydelser, bare fordi man er udlænding, og derfor er vi betænkelige ved denne meget omfattende opregning af særydelser i integrationslovforslaget, og vi stiller i det hele taget det spørgsmål, om ikke lovforslaget kan opfattes, som om man ønsker at gøre alle udlændinge til sociale tilfælde.

Jeg tror ikke, det er regeringens mening, men vi vil godt diskutere det. Der er jo rent faktisk, og det bliver måske sagt for sjældent, masser af udlændinge, der klarer sig utrolig godt, og ikke

mindst er der en stor gruppe, der har vist sig som meget kreative iværksættere; det være sagt positivt.

Lad mig samlet om de to lovforslag slutte med følgende:

Vi har jo alle i nogen tid i aviserne med jævne mellemrum kunnet læse udtalelser fra statsministeren og indenrigsministeren om, at de forventer en aftale med Venstre. Det er derfor med nogen undren, at jeg konstaterer, at lovforslagene er rettet så lidt til efter Venstres ønsker, som tilfældet er. Det er jo ikke på den måde, man får en aftale.

Jeg har også mærket mig, at statsministeren mener, at vi skal være færdige inden den 7. maj, men Folketinget er jo ikke et departement under Statsministeriet, selv om statsministeren tror det. Det er selvfølgelig Folketinget, der selv bestemmer, og vi har i Retsudvalget, som ministeren sikkert har fået at vide, allerede lagt en arbejdsplan. Vi er selvfølgelig parat til at smøge skjorteærmerne op, og vi har allerede fået omdelt alle de spørgsmål, vi i forvejen havde fået svar på, så vi ikke skal begynde forfra.

Vi ønsker også at indkalde nogle af vore egne eksperter, for vi mener også, det er påtrængende at få forslagene forhold til menneskerettigheder og det økonomiske belyst nærmere.

Vi håber meget, ministeren vil lytte til vore ønsker, og det skal altså ikke være nogen hemmelighed, at tvangskvoterne over for kommunerne og dette, at retten til permanent opholdstilladelse efter 3 års gennemgået integration nærmest bliver et retskrav, gør det nærmest umuligt for Venstre at stemme for lovforslagene.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg forstår helt fru Birthe Rønn Hornbechs bekymring for, at man med integrationsforslaget risikerer at gøre alle udlændingene til sociale klienter.

Jeg vil gerne spørge, om fru Birthe Rønn Hornbech så også ligesom jeg deler Kommunernes Landsforenings bekymring for, om integrationsydelsen er tilstrækkelig, om man ikke bare ved at holde folk på en så lav ydelse tvinger dem til at finde andre måder at skaffe sig penge på eller tvinger kommunerne til alligevel at måtte komme med supplerende ydelser. Deler fru Birthe Rønn Hornbech ikke den bekymring?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Fru Birthe Rønn Hornbech udtrykte sig meget negativt om integrationsrådene i kommunerne. Det er jeg sådan set ked af.

I Kristeligt Folkeparti synes vi, det er en særdeles god idé med disse integrationsråd. Vi synes, erfaringerne fra Odense især viser, at sådanne råd kan være med til at mobilisere de etniske minoritetsgrupper i bl.a. storbyerne.

Det, som får mig på talerstolen her, er, at fru Birthe Rønn Hornbech generelt vendte sig imod integrationsrådene ud fra en tankegang om, at det var en stærk foranstaltning, og derfor er mit spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech: Mener Venstres ordfører så også, at f.eks. ældreråd i kommunerne er en stærk foranstaltning, som vi skal af med, fordi det ikke lige passer ind i Venstres principielle tankegang?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil svare fru Pernille Frahm med hensyn til ydelserne på denne måde: Hvordan ligger det med integrationsydelsen i forhold til pensionen til danske folkepensionister, der har boet her et helt liv?

Med hensyn til hr. Jann Sjursens bemærkning om integrationsråd: Jeg stillede det spørgsmål, om der er et folkeligt mandat, eller om det ikke er en særordning. Hvis hr. Jann Sjursen kan overbevise mig om, at der er gode erfaringer med det, så vil jeg selvfølgelig diskutere det. Frivillige ordninger er jo altid udmærket, men her lovfæster vi det altså, og er hr. Jann Sjursen ikke enig med mig i, at der faktisk er et problem med, hvem man repræsenterer?

Det er en meget forskellig gruppe, hvor man jo kan sige, at ældregruppen har organiseret sig i forvejen, men det rejser for mig nogle betænkeligheder om, hvem der skal repræsentere hvem. Vi har jo adskillige gange hørt, at udlændingegrupper godt vil være fritaget for at høre på den talsmand, som udtaler sig også på deres vegne.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Vi snakker om en gruppe mennesker, som for langt de flestes vedkommende er midt i den mest aktive del af deres liv, hvor de måske skal til at skaffe deres familie nogle muligheder, måske også selv har brug for at skaffe sig ting til hjem og den slags. Det er en lidt anden situa-

tion, end de fleste folkepensionister i hvert fald i Danmark befinder sig i, vil jeg sige. Så jeg synes, det er lidt svært med den sammenligning.

En anden ting, jeg vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech om, jeg deler nemlig også bekymringen over, at man putter flygtninge og indvandrere i samme skuffe, er, om fru Birthe Rønn Hornbech så også deler bekymringen over, at alt det, der handler om behandling af torturofre i integrationsloven, er flyttet ud af selve loven og nu bare ligger i bemærkningerne. Vi ved jo alle sammen, at der er en forskel på, hvor tungt de to dele af en lovgivning vejer.

Det tredje er om tempoet. Deler fru Birthe Rønn Hornbech ikke min forundring over, at der pludselig skal være sådan et kissejav over den her lovgivning, da vi nu har haft en kommission siddende i to år, der har lavet en udmærket betænkning, som her nærmest er blevet overhørt?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg var glad for at høre fru Birthe Rønn Hornbechs svar, for jeg synes, at det i forhold til integrationsrunden var knap så bastant, som det lød i selve ordførertalen.

Det er klart, at det ikke er helt enkelt, hvordan man skal sammensætte de der integrationsråd, og hvordan de etniske minoritetsgrupper skal lade sig repræsentere. Det vil jeg fuldstændig medgive fru Birthe Rønn Hornbech.

Det positive ved tanken er bare for mig at se, at man gennem disse rådgivende råd for kommunalbestyrelserne på den måde også får inddraget flygtninge og indvandrere mere direkte i vores demokrati. Derfor synes jeg da, at det var glædeligt at opleve en vis bevægelse i fru Birthe Rønn Hornbechs holdning her efterfølgende, så vi her efterfølgende kan diskutere det.

Det får mig så også til at stille spørgsmålet til Venstres ordfører, om det så også gælder andre temaer på området her, at Venstre i virkeligheden ønsker at gå ind i en tættere dialog, så vi kunne få et bredt forlig på området.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det er også med hensyn til disse integrationsråd, som vi i Dansk Folkeparti er meget skeptiske overfor.

Der står i lovforslaget, at man skal kunne offentliggøre resultaterne af integrationsplaner-

ne, og ved en offentliggørelse kan man jo let blive offer for en pressionsgruppe – vi ved jo godt, hvorledes debatten med hensyn til udlændinge er i Danmark – således at de kommunale politikere på en eller anden måde kommer til at være bange for, at der ikke er gjort nok.

Som jeg har læst forslaget, synes jeg, at det fremgår, at indvandrergrupperne, organisationerne, der står bag de etniske grupper, skal have et flertal i disse råd. Er det mon korrekt?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

For at starte med det sidste så betragter jeg mere fru Aase Madsens spørgsmål som et spørgsmål til ministeren.

Til fru Pernille Frahm vil jeg sige, at vi nok ikke bliver enige om ydelserne. Med hensyn til kissejævet og hvornår lovforslagene skal igennem har vi jo helt principielt hele tiden sagt i Venstre, at vi er imod enhver form for lovsjusk. Det er Folketinget, der bestemmer. Tingene må tage den tid, de skal.

På den anden side er der også temmelig mange ting, der blev afklaret i forrige samling, og jeg har personligt for ikke at blive beskyldt for at træne sagen bedt om, at de bilag blev omdelt igen, inden vi havde første behandling. Vi har nu lagt en arbejdsplan, og så må vi se. Vi er ikke indstillet på bare at trække sagen i langdrag for at genere regeringen, og vi er meget opmærksomme på, at Flygtningehjælpen er i færd med at nedvikle og kommunerne måske tilsvarende i færd med at opvikle. Det vil selvfølgelig indgå i vores overvejelser.

Jeg er enig med hr. Jann Sjursen i, at det gælder om at aktivere udlændinge. Det, jeg bare ikke kan lide, hvor jeg ikke tror, at vi står så langt fra hinanden, er det her med, at det altid er det offentlige, der skal tage initiativet.

Jeg vil jo meget hellere have, at vi frem for at separere udlændinge i alle mulige indvandrer- og integrationsråd i langt højere grad sørger for at få dem med i de politiske partier, i idrætsforeninger og andre steder, hvor de møder danskere. Jeg frygter en separation, men det er jo noget, som vi naturligvis kan diskutere, og hvis hr. Jann Sjursen har gode argumenter, er jeg selvfølgelig lydhør over for dem.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne starte med at beklage over for formanden, at jeg ikke var til stede i salen ved denne debats start. Jeg havde ikke fantasi til at

forestille mig, at en forespørgsel kunne afgøres på en time. Undskyld.

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi er effektive.

Dorte Bennedsen (S):

De to forslag, som vi har til behandlinger her i dag, er stort set uændrede genfremsættelser fra sidste samling. Udskrivelsen af valget betød, at der blev bedre mulighed for en offentlig debat af forslagene, og det er der jo faktisk kun god grund til at glædes over.

I den debat, der så har været, har der været peget på en række problemer, som herboende flygtninge og indvandrere møder. Det kan være unges problemer med at få job efter endt uddannelse. Manglende ligebehandling på arbejdsmarkedet og problemer med navnelovgivning er nogle af de temaer, der er blevet nævnt.

Jeg tror, de fleste af os er meget klar over, at der eksisterer en række problemer for denne gruppe af medborgere. De kan desværre ikke alle løses ved lovgivning, men kræver en mere generel holdningsændring, og det ved vi jo godt er en ret tidkrævende proces. Derfor er det også godt, at problemerne endnu engang er kommet frem i forbindelse med debatten om forslagene, for derved kommer der på ny fokus på dem.

Det giver mig alligevel anledning til at understrege, at selv om denne art af problemer er alvorlige, er de ikke direkte relaterede til de foreliggende forslag. Ved en høring forleden dag i Rådet for Etnisk Ligestilling pegede en af indlejerne på disse mere generelle problemer, som herboende udlændinge har, og kritiserede, at integrationsloven ikke tog højde for dem. Der blev her sagt, at det virker, som om det kun er en lov for modtagelse af flygtninge.

Det er faktisk en meget præcis beskrivelse af forslaget. Ingen – ingen – har på noget tidspunkt foregøglet, at integrationsloven kan løse alle de eksisterende problemer. Det skal der faktisk en hel lang række andre instrumenter til.

Hensigten med forslaget er netop, at vi for første gang nogen sinde i lovform får udformet en samlet politik for, hvorledes vi skal modtage flygtninge og familiesammenførte udlændinge. Det vil sige, hvad det er for en indsats, der skal gøres både fra samfundets og den enkeltes side, således at vi kan imødekomme deres behov, og således at de hurtigst muligt kan blive selvhjulpne i vores samfund.

Det synes Socialdemokratiet er en god idé. Vi synes ikke, at de rammer, vi hidtil har givet for integration af nytilkomne, har været gode nok.

Erfaringen har vist, at 18 ugentlige timers sprogundervisning i halvandet år og derudover stort set ingenting ikke er aktiverende og inspirerende nok for mennesker, som skal forsøge at falde til her i landet. Derfor er vi godt tilfreds med den udformning, forslaget har fået, som betyder en integrationsperiode på tre år med minimum 30 timer om ugen fordelt på sprogundervisning og arbejdsmarkedstilknøytning baseret på en individuel handlingsplan udarbejdet i samarbejde med den pågældende.

Det er også i denne sammenhæng, at forslaget om, at flytningen som hovedregel skal blive i en kommune i tre år, skal ses. Skal integrationsprocessen lykkes, er det en forudsætning, at den lagte handlingsplan følges. Som bekendt lægger forslaget op til, at den enkelte kan flytte, hvis det accepteres af tilflytterkommunen. Og vi vil godt under udvalgsarbejdet være med til at se nærmere på, i hvilke situationer det vil være rimeligt, at tilflytterkommunerne skal sige ja.

Forudsætningen for denne integrationsindsats er, at nytilkomne fordeles bedre ud over landets kommuner. Der har fra visse sider været rejst kritik af denne fordeling som værende en tvang over for de pågældende. Efter vores vurdering er der ikke hold i kritikken, idet fordelingen vil ske ud fra hensyn til bl.a. eventuelt herboende familie, hensynet til ønsker om job eller uddannelse, placering sammen med folk af samme nationalitet, sprog osv.

Baggrunden for tanken om en fordeling til landets kommuner er dels, at integrationsopgaven er en landsopgave og ikke kun en opgave for visse kommuner, dels og vel især at erfaringerne med bosnierne viser, at placeringen i mindre grupper ude i lokalsamfundene øger mulighederne for integration. Det er lettere at få kontakt til det omgivende samfund og derved også få et socialt netværk. Det er lettere at komme i arbejde, og en sådan placering medvirker til, at de pågældende flygtningegrupper bliver en del af det omkringliggende samfund og ikke en enklave placeret ved siden af samfundet.

Også spørgsmålet om kommunernes pligt til at tage imod flytninge har været til debat. Det er efter vores vurdering en meget overdimensioneret debat. Når flytningene netop placeres ud over landet, vil der selv for de større kommuner blive tale om, at de skal modtage et forholdsvist beskedent antal mennesker.

Det er vores helt, helt klare indtryk, at bortset fra et par enkelte – måske tre – kommuner i det storkøbenhavnske område er der generelt ude omkring i kommunerne forståelse for at tage del i opgaven, og der er også en erkendelse af, at der med forslaget gives gode økonomiske muligheder for at gennemføre opgaven.

Endelig har der været bekymring om udlændingelovens bemærkninger om arrangerede ægteskaber, og derfor vil jeg godt understrege, at forslaget ikke skal ses som et anslag mod en kulturel tradition, hvor forældre spiller en rolle i forbindelse med indgåelse af ægteskab. Det er derimod en håndsækning til de unge, som mod deres vilje føler sig tvunget ind i et ægteskab. At sådanne tvangsægteskaber kan blive til en stor menneskelig tragedie, kan vores krisecentre desværre berette med om.

I anledning af den debat, der i den forgange tid har været om forslagernes forhold til menneskerettigheder, vil jeg godt slutte mit indlæg med at citere fra det høringssvar, som Centeret for Menneskerettigheder tidligere har fremsendt, og der siges det bl.a.:

»Mens der ikke kan være tvivl om, at forslaget til integrationslov generelt set vil have positive virkninger på flytninge og indvanderes samfundsmæssige integration og livsbetingelser, og at det derfor vil bidrage til en øget ligebehandling for disse minoritetsgrupper, synes forslaget på den anden side at rejse visse principielle menneskeretlige problemer.

Nogle af de midler, der foreslås taget i anvendelse for at opnå det overordnede mål, må umiddelbart forekomme vanskeligt forenelige med Danmarks internationale forpligtelser. Dette kan ganske vist tænkes opvejet af, at de pågældende foranstaltninger vil tilgodese det overordnede positive formål: at forbedre disse persongrupperes retsstilling.«

Jeg skal ikke prøve at skjule, at Menneskerettighedscenteret og for øvrigt også Flygtningehjælpen har peget på nogle punkter i forslagene, hvor de mener, der kan være problemer af forskellig art. Men jeg finder det værd at hæfte sig ved udgangspunktet: at der ikke er tvivl om, at integrationsloven vil have positive virkninger for de pågældendes integration, livsbetingelser og ligebehandling, samt at det også siges, at de nævnte betænkeligheder kan tænkes opvejet af, at det overordnede positive formål, nemlig at forbedre retsstillingen, nås.

I Socialdemokratiet er vi overbevist om, at gennemførelsen af disse forslag vil føre til, at vi

opnår det mål, at flygtninge og familiesammenførte indvandrere vil have en langt bedre situation både retssikkerhedsmæssigt og integrationsmæssigt, og derfor kan vi helljertet støtte begge forslag.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Fru Dorte Bennedsen starter med en erkendelse af, at det her forslag ikke løser samtlige problemer omkring integration. Det kan jeg kun helt og fuldt støtte hende i. Dernæst siger hun lænere fremme i sin tale, at hensigten jo er god nok. På grund af denne her hensigt er man altså villige til at påkalde sig bl.a. Centeret for Menneskerettigheders vrede over, at Danmark nu er ved at krænke menneskerettighederne.

Hensigten helliger altså midlet, men hensigten er åbenbart ikke det, som man ifølge titlen på loven gerne vil, nemlig skabe en integration. For var det det, er fru Dorte Bennedsen så ikke enig med mig i, at det er en tosidet proces, som må tage udgangspunkt i, at man har en lige behandling, en lige værdighed, og at det er to parter, der skal mødes, når man skal lave en integration?

Jeg vil sige tak, fordi man vil kigge på det med, at kommunerne i nogle tilfælde skal være forpligtet til at sige ja, og så vil jeg endelig spørge med hensyn til tvangsægteskaberne: Vi er enige i, at der skal gives en håndsækning til de unge, men hvilken håndsækning skal de unge så have? Er det i virkeligheden ikke en langt større socialpædagogisk indsats, der skal til, og hvor er den opfølgning hende i vores udlændingelov? Hvem samler de unge op? Hvem gør noget for dem, når de mister familie og omgangskreds?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Dorte Bennedsen gjorde i sin ordførertale meget ud af at tale om integration af flygtninge. Mit spørgsmål er: Hvad er formålet med at integrere flygtninge? Flygtninge er vel en betegnelse for en gruppe personer, som midlertidigt søger tilflugt i et andet land med henblik på at vende hjem igen, når det bliver muligt at vende hjem igen. Når det forholder sig på den måde, hvad er så formålet med at integrere flygtninge i det danske samfund?

Vil det ikke bare betyde, at de pågældende flygtninge får endnu sværere ved at vende tilbage igen? Eller er det i virkeligheden sådan, at

Socialdemokratiet har den opfattelse, at flygtninge fra den første dag, de kommer til Danmark, skal integreres i det danske samfund, fordi Socialdemokratiet ønsker, at de skal blive i Danmark, uanset hvad der så i øvrigt sker i hjemlandet?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Dorte Bennedsen sagde noget i retning af – det var i hvert fald meningen, forstod jeg – at de fleste kommuner jo frivilligt vil tage disse udlændinge. Til det vil jeg godt sige, at det er præcis den vurdering, vi deler. Vi tror også, at det kun er meget få, der ikke vil.

Så sagde fru Dorte Bennedsen, at det ikke vil blive ret mange til hver kommune. Men det ved vi jo ikke, og det, jeg er så bange for, er, at man nu i lovforslagets bemærkninger – og dermed har det jo fuld gyldighed – udstyrer Udlændingestyrelsen med en beføjelse til at sige: Kommune A skal have så mange, kommune B så mange. Hvad skal egentlig sanktionerne være, hvis man ikke gør det?

Det er ikke i overensstemmelse med det kommunale selvstyre, og det beforder altså ikke de positive holdninger hos danskerne. Det er en blankocheck, vi giver ud i al fremtid.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det var til fru Dorte Bennedsens bemærkninger om bosætningen i kommunerne og den tvangsløsning, der skal komme. Her vil jeg lige bemærke, at der i øjeblikket er kæmpeproblemer med at bosætte flygtninge i hovedstadsområdet. Der bliver nedlagt centre i Tåsingevej og i Svaneparken, og det har givet problemer. Flygtningene skal integreres og bosættes i hovedstadsområdet, og det kan ikke lade sig gøre.

Selv regionschef Torben Jensen i Dansk Flygtningehjælp siger: Det ville være helt forkert at sende dem til Jylland og Fyn, de vil alligevel finde tilbage, og derfor kan jeg ikke rigtig få det til at passe med integrationslovgivningen, hvor man siger, at de skal blive dér, hvor de er blevet anbragt. Det er uladssigørligt.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var fru Pernille Frahm, der spurgte, om vi var villige til at pådrage os Menneskerettighedscentrets vrede. Jeg vil gøre opmærksom på,

det ikke var mine bemærkninger. Det var citater fra Menneskerettighedscentrets hørings svar om, at lovforslaget ligger op til grænsen af konventionerne, men at det overordnede formål kan tænkes opfyldt. Det var faktisk et citat, så jeg har lidt svært ved at se, at Menneskerettighedscentret skulle blive forfærdelig vrede, hvis vi i øvrigt kan opfylde det, der ligger i deres citat.

Og så om integration, der er en tosidet proces. Ja, det er det, og det kræver meget andet og mere end det, der ligger i dette forslag, og det gælder også det med den socialpædagogiske indsats over for de unge.

Men jeg vil sige til fru Pernille Frahm, at det er dog en ejendommelig idé, at når vi nu tager fat på et område, hvilket har været et stort ønske hos mange i mange år, så lyder kritikken, at vi ikke får løst samtlige problemer, der eksisterer i samfundet. Det her er et kæmpeskridt fremad.

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at formålet med integration såmænd er at skabe hele, selvberørende, selvhjulpne mennesker, som derved vil blive langt bedre i stand til at vende hjem, men som også, hvis det går som med chilenserne, hvor det varede 14 år, inden der overhovedet blev mulighed for at komme hjem, kan klare sig i det danske samfund. Vi vil gerne have, at de kan klare sig. Hr. Tom Behnke og hans parti brokker sig over, hvor meget flygtningene koster, fordi de ikke har kunnet klare sig. Nu vil vi sætte dem i stand til at klare sig selv, og så er det også forkert.

Jeg vil gerne sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at det jo ikke er kommunerne, der får tildelt en kvote. Der bliver ikke pillet ved det kommunale selvstyre. Amterne får tildelt en kvote, og så er det tanken, at kommunerne præcis i deres selvstyre skal forhandle sig til rette. Der er kun ét problem, og det er, at vi har to kommuner her i det storkøbenhavnske område, som ikke vil være med.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det ville ligge mig meget fjernt at forvente, at man fra lovgivningsmagtens side kunne løse samtlige problemer i samfundet. Det ville jeg ikke drømme om.

Men det, der undrer mig så meget, er, at nu har man haft en gruppe siddende til at arbejde med dette område, en kommission, som Indenrigsministeriet selv har nedsat i 1994, og som har siddet i næsten to år og arbejdet med områ-

det og har lavet en betænkning i enighed, på trods af at bredden i kommissionen var så stor, at vi i SF var i tvivl om, om den nogen sinde kunne nå til et resultat. Så kommer undringen over, at man slet ikke bruger den ånd, der ligger i den betænkning, en ånd, som jo er en ganske anden, og som netop tager udgangspunkt i, at integration er en tosidet proces, at integration forudsætter, at man mødes med respekt, at integration forudsætter ligebehandling osv. osv. Intet af det kan man finde i de foreliggende forslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror bestemt ikke, fru Dorte Bennedsen har ret i det, som hun nævnte om, at der kun er to kommuner i det storkøbenhavnske område, der ikke vil være med. Hvad med resten af landet? Kan fru Dorte Bennedsen fra Socialdemokratiet slet ikke forestille sig, at der er en lang række kommuner, der ikke har mulighed for at tage flere flygtninge, end de har i øjeblikket, og hvor man nu med tvang via Udlændingestyrelsen går ind og opkøber boliger, hvis kommunerne ikke makker ret?

Det er blot et af tvangselementerne. Det er tvang, tvang, tvang i det her forslag og intet andet, og det er altså ikke fremmede for det, som fru Dorte Bennedsen anbefaler, nemlig at der skal ske en integration. Det er aldeles ikke fremmede, fordi der er så meget tvang i det her forslag. Det her forslag giver ballade og ikke fred, hvis det er det, fru Dorte Bennedsen lægger op til. Det giver meget ballade. Bare vent og se, hvis det mod forventning skulle blive vedtaget med Venstres og De Konservatives eller den anden fløj i Folketingets stemmer.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det er igen med hensyn til, om det er tvang eller ej. Det kan vi jo diskutere fra nu af og til næste år, men hvis det ikke er tvang, hvorfor går Flygtningehjælpen så ud i Gentofte og lejer boliger til 12.000 kr. om måneden? Denne eller lignende udgifter med hensyn til de boliger, som kommunerne skal stille til rådighed, bliver nu, som jeg læser lovforslaget, smurt af på kommunerne, og så er det jo spørgsmålet, hvilken økonomisk indvirkning det får.

Kommunernes kasser er i forvejen tomme. Er det god samfundsmæssig økonomi, at man i

Gentofte absolut skal leje eller købe de allerdyreste boliger i Danmark til flygtninge?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hvis man skal tage fru Pernille Frahms ord for pålydende, har vi sådan stort set gjort det stik modsatte af, hvad der ligger i betænkningen. Ja, der nikkes, kan jeg oven i købet se. Det synes jeg fru Pernille Frahm skal fortælle Det Danske Center for Menneskerettigheder, for de siger altså i deres høringssvar, at der ikke kan være tvivl om, at forslaget til integrationslov generelt vil have positive virkninger på flygtninges og indvandreres samfundsmæssige integration og livsbetingelser, og at det derfor vil bidrage til en øget ligebehandling for denne gruppe.

Altså, så ringe kan forslaget da nok ikke være. Det er rigtigt, at der er problemer, som det ikke løser, men det er problemer, der skal løses med andre instrumenter.

Og så vil jeg godt sige til fru Pia Kjærsgaard: Jo, jeg kan glimrende forestille mig, at der er kommuner, der ikke vil have flere flygtninge, for hvis vi nu laver en fordelingsnøgle, som det var tanken at gøre, i relation til, hvad kommunerne har i forvejen, kan jeg godt nævne en hel række kommuner, som selvfølgelig i første omgang ikke skal have flere, fordi de har langt, langt, langt over landsgennemsnittet af denne type af udlændinge, og hermed mener jeg ikke, at diplomater og andre velstillede udlændinge i en nordlig kommune skal tælles med, men det er udlændinge fra det, man med et lidt skidt udtryk kalder flygtningeproducerende lande. Her er der kommuner, hvor de er langt overrepræsenteret, og de kommuner skal selvfølgelig i første omgang ikke have flere.

Så med hensyn til økonomien. Jeg vil sige, at hvis fru Pia Kjærsgaard læser forslaget igennem, tror jeg, hun vil give mig ret i, at der ikke vil være nogen kommuner, der vil brokke sig over økonomien. Her er mere end dækning for de udgifter, som kommunerne har.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nu er det ikke, fordi Det Danske Center for Menneskerettigheder sådan skal styre, hvad vi går og mener herinde, men jeg synes, at når de udtaler sig om det, som de faktisk er eksperter i, nemlig menneskerettigheder, bør man da i hvert fald lytte til dem.

De siger nu også i deres høringssvar: »Det må dog vække endnu større forundring, at det formelle og reelle lighedsprincip ikke bare er overset i lovforslaget, men der lægges i lovforslaget flere steder op til en sondring mellem samfundsgrupper«, og så nævner de nogle eksempler.

Det er jo det, der er problemstillingen: at man tror, man kan lave en integration ved at starte med at gøre forskel, at man tror, man kan lave ligebehandling for et projekt, der skal ende med ligestilling, ved at starte med at gøre forskel, ved at starte med at gøre negativ særbehandling til et princip.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig i første omgang sige, at jeg ikke kunne drømme om at opgøre, hvor mange udlændinge der bor i en kommune, hvis man tager diplomater med. Det er ikke Dansk Folkeparti, der har gjort det, for det synes jeg simpelt hen er for pjanket. Nej, lad os holde os til kendsgerningerne.

Så vil jeg godt spørge fru Dorte Bennedsen, om det med tvangen ikke er en konstatering af, at i de kommuner, hvor der ikke er noget socialt boligbyggeri, kan Udlændingestyrelsen gå ud og købe villaer, som i mange tilfælde er fraflyttet af danske familier, og placere flygtningene i de villaer. Hvordan tror fru Dorte Bennedsen, at det vil virke? Tror fru Dorte Bennedsen ikke, at det vil give ballade? Tror fru Dorte Bennedsen ikke, at det her vil give ufred i langt, langt større grad end det, vi allerede ser på nuværende tidspunkt? Det er der da ikke nogen, der kan være tjent med, faktisk hverken udlændinge eller danskere.

Jeg synes, det er en skrækkelig lov, denne tvangslov, som den stadig væk nye indenrigsminister har fremsat på basis af det, som den tidligere indenrigsminister tidligere har fremsat.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg citerede Menneskerettighedscentret, men det var ikke mig, der brugte det som en trussel. Der blev sagt i fru Pernille Frahms første indlæg, om vi var villige til at pådrage os centrets vrede. Til de sidste bemærkninger fra fru Pernille Frahm vil jeg sige, at jeg er helt enig i, at der i høringssvaret står noget om disse betæneligheder, men ikke desto mindre siger centret altså, at det er utvivlsomt, at denne lov bidrager

til og forbedrer retssikkerheden, integrationen og ligestillingen. Der siges ikke, at vi løser alle problemer, men det er der heller ikke nogen af os andre, der har sagt, og det er altså den konklusion, jeg hæfter mig ved. Jeg har i høj grad lyttet til, hvad centret har sagt, men det er altså den konklusion, der er i deres høringssvar fra sidste samling.

Og så til fru Pia Kjærsgaard. Det er klart, at hvis man går ud og køber en villa til – hvad koster de i Gentofte? – 4, 5, 6 mio. kr., ville det nok vække nogen forargelse. Men der er en lang række andre instrumenter ud over det almennyttige byggeri og anvisningsretten, f.eks. lejeaftaler med pensionskasserne og private udlejere. Der ligger en hel rad af instrumenter, der kan bruges i disse sammenhænge, og vi synes faktisk ikke, at nogen kommuner, og specielt ikke i den ende af den kommunale økonomi, skal have lov at sige: Det her vil vi under ingen omstændigheder være med til. Det er en fælles opgave. Prøv at se på, hvor mange flytninger der årligt er i de pågældende kommuner, og læg så på, i hvilken størrelsesorden de skal modtage flygtninge.

Hvis der er vilje, er der mulighed, og det ved ministeren noget om, for han har været til KL's årsmøde og ude i andre forsamlinger, og også små jyske kommuner har ytret sig positivt om det her.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet hævet kl. 12.01

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi enige i, at det er en god idé at behandle disse to lovforslag sammen, idet hele flygtninge- og indvandrerpolitikken står på to ben, nemlig udlændingelov og integrationslov.

Først må jeg slå helt fast, at der er stor forskel på det, som er regeringens flygtningepolitik og

indvandrerpolitik, og så det, som er konservativ udlændingepolitik.

Når det er sagt, kan vi også godt se, at der er positive elementer flere steder i denne lovgivning, mens der andre steder er problemer, alvorlige problemer. Det vil jeg komme tilbage til.

Omkring udlændingeloven: I Det Konservative Folkeparti fremlagde vi i sidste samling sammen med Venstre vores bud på udlændingepolitikken, som i øvrigt blev førstebehandlet sammen med de forslag, som i dag er genfremsat. Vi har valgt ikke at genfremføre disse forslag sammen med Venstre så kort tid før sommerferien, men holdningen er den samme, og jeg behøver jo ikke at gentage, hvad vi sagde sidste gang.

Vi ønsker at minimere tilstrømningen af flygtninge til Danmark, idet vi ikke tror på, at flygtningeproblemet løses på Vesteuropas, på Danmarks socialkontorer.

Vi ønsker heller ikke at gøre flygtninge til indvandrere efter 3 år, som regeringen gør. Fra konservativ side ønsker vi at hjælpe flygtninge, som har brug for et helle her og nu, men det må være alles opgave at hjælpe disse mennesker tilbage til det land, hvor de kommer fra, når roen og freden er genoprettet.

Vi vil hjælpe reelle flygtninge på flugt, men så snart situationen tillader det, vil vi hjælpe dem tilbage til deres eget land. Der er behov for en forstærket humanitær indsats i flygtningenes nærområder. Vi løser ikke kurdernes problem ved Italiens østkyst, men problemerne løses i de områder, hvor flygtningestrømmene opstår.

I øvrigt vil jeg gerne slå fast, at holdningen i Det Konservative Folkeparti er, at vi ikke vil have, at lande, som ikke ønsker at modtage egne statsborgere, fortsat skal modtage dansk ulandshjælp.

Når det er sagt, er det også utroligt, at der er partier, som ikke ønsker at medvirke i militære operationer i udlandet for at skabe fred, samtidig med at der bliver sagt nej til at give husly. Det hænger simpelt hen ikke sammen.

Jeg vil gerne kommentere nogle af lovforslagene elementer. Ændringen af regeringens bestemmelser om tidsbegrænset opholdstilladelse er på det nærmeste kosmetiske, og 3-årsgrænsen er for kort tid. Der er jo ingen steder i verden, hvor der opstår uro og krig, og hvor så flygtningestrømmene opstår, hvorefter der er ro nøjagtig 3 år efter. Derfor er 3-års-reglen for kort, og det vil vi gerne ganske kraftigt gøre

opmærksom på. Med denne politik gør regeringen flygtninge til indvandrere. Grænsen burde være 7 år, men jeg har hørt signaler fra regeringens side om, at man er til at tale med. Det ser vi frem til.

Omkring præciseringen af bestemmelsen om de facto-flygtninge rydder bestemmelsen jo ikke op i retskravet, og ved den første fremsættelse var der også udtalelser fra Flygtninge-nettet om, at denne præcisering ikke vil betyde mærkbare ændringer.

Der er også en opstramning omkring familiesammenføringerne med hensyn til forældre over 60 år og i forbindelse med arrangerede ægteskaber. Det er kun et lille skridt, og det er ganske få personer, det drejer sig om. Familiesammenføring som retskrav afskaffes jo ikke. Det bør være sådan, at kun dér, hvor familiens samlede tilknytning til Danmark er større end til hjemlandet, kan der bevilges familiesammenføring til indvandrere.

Fra konservativ side har vi altid procederet, at kriminelle skal udvises i meget større omfang, end det sker efter det gældende regelsæt i dag. Da vi i foråret 1996 ønskede straffene for narkohandel skærpet og en øget udvisning af kriminelle udlændinge, som handlede med hårde stoffer, blev vi stemt ned her i salen.

I løbet af efteråret 1996 ændrede regeringen kurs, og det, som var konservativ politik, blev gældende lov. Derfor er vi tilfredse med, at regeringen har lyttet til signalerne, at der nu er tale om opstramninger i reglerne for kriminelle udlændinge, og jeg vil godt sige her, at det er en stramning, som vi fra konservativ side lægger utrolig meget vægt på den dag, hvor lodderne skal lægges i vægtskålen. Også strafsækærnelsen for menneskesmugling er vi enig i.

Generelt må vi desværre sige om udlændingeloven, at den ikke får minimeret tilstrømningen af flygtninge til Danmark, og 3-års-reglen er håbløs, men der er også positive elementer, som jeg tidligere har været inde på. Det er nu engang ikke nemt at lave en ordentlig integration, hvis vi ikke kan styre tilgangen af de mennesker, der kommer til landet.

Omkring integrationsloven vil jeg gerne sige, at i Det Konservative Folkeparti har vi den holdning, at når flygtninge har fået ophold i Danmark, skal der ydes en aktiv indsats for at blive integreret i det danske samfund. Det skal vi være med til, og det skal de mennesker, som det drejer sig om, være med til.

Vi skal så hurtigt som overhovedet muligt sørge for, at de bliver i stand til at klare sig selv. Vi fremsatte i august 1997 forslag til en samlet indsats for bedre integration af flygtninge og indvandrere, samtidig med at der blev fremsat et forslag til en opstrammet udlændingelov. Vi ønskede at styrke danskundskaberne. Vi ønskede danskundervisning som en betingelse for bistandshjælp. Vi ønskede en bedre fordeling af flygtningene.

Det er jo lige før, vi tror, at det forslag kom til at virke som en god inspirator for regeringen. Vi mener, at regeringen på det her område har gode elementer omkring integrationen, for vi har altså den holdning, at har folk fået lov til at være i Danmark, skal de behandles ordentligt, og vi skal så hurtigt som muligt hjælpe dem til at klare sig selv.

Derfor er det godt, at vi får en længere integrationsperiode, større krav, en udfasning af Dansk Flygtningehjælp til fordel for kommunerne samt i det hele taget et introduktionsprogram, hvor der fastlægges en meget større sammenhæng end det, vi er vant til i dag.

Der har fra visse sider af salen været rejst kritik af den hurtige integrationsindsats umiddelbart efter en opholdstilladelse. Der vil jeg gerne sige, at det ser vi altså ingen problemer i, da det er utrolig vigtigt, at ingen får lov til at sidde passivt hen. Hvilke erfaringer er det, vi har fra den danske arbejdsmarkedspolitik? Folk går jo i stå, det ved vi fra arbejdsmarkedet, og så ved vi, at så går det nedad. Det er vejen til alt ondt. Passiviteten er vejen til alt ondt. Det er derfor, vi på det danske arbejdsmarked igennem en årrække har øget aktiveringen og stadig væk ønsker at aktivere folk så hurtigt som muligt.

Jeg vil også gerne sige, at når og hvis der bliver fred i hjemlandet og flygtningene skal tilbage, er det da kun positivt, at de er tosprogede. De har fået lært noget, som de kan bruge i deres hjemland, frem for at de har brugt tiden til at sidde i en eller anden flygtningelejr og glo lige ud i luften.

Vi er også enige i introduktionsydelsen, som ligger på et lavere niveau end den ordinære offentlige hjælp. Ofte er man vant til meget lidt dér, hvor man kommer fra, så når man kommer til Danmark, må man også være med til at investere i sin og familiens fremtid.

Men ét sted er vi bundhamrende uenige med regeringen, og det er omkring tvangselementet over for kommunerne med de regler, som lovforslaget er skruet sammen af i dag.

Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm her fra talerstolen i dag, at Det Konservative Folkeparti ønsker, at alle kommuner skal være med til at løfte opgaven omkring integration. Men jeg er snart træt af at høre billige bemærkninger om kommuner placeret visse steder, for det, det drejer sig om, er, at man skal behandle kommunerne ordentligt. Kommunerne er presset økonomisk; vi ved, der er behov for likviditet i kommunerne. Man er presset på ældreplejen. Man er presset på børnepasningsordninger. Man er presset andre steder. Derfor skal man ikke gå ud og tørre sin økonomi af på kommunerne, når det er regeringen, der bestemmer, hvor mange der skal ind i landet.

Her tænker jeg ikke mindst på boligplaceringen. Det er i virkeligheden det, det drejer sig om. Der er forskel på, om en kommune har let adgang til boliger i det almennyttige byggeri. Der er jo kommuner, der kan bopælsplacere i løbet af 14 dage. Derfor er det nødvendigt med en mere individuel afregning for boligplacering over for flygtningene.

De kommuner, hvor der er bygget almennyttige boliger i 1960'erne og 1970'erne, har jo ikke haft de store udgifter. Derimod er det dyrt at bygge i dag, og der er kommuner, både land- og bykommuner, som ikke har en boligmasse til rådighed. Ministeren har talt om mange flytninger i de enkelte kommuner pr. år, men det giver jo ikke et retvisende billede af, hvor mange boliger den enkelte kommune har til rådighed. Billedet er helt skævt, og det er skævt fremstillet.

Regeringen er ansvarlig for, hvor mange flygtninge der kommer ind i landet. Derfor må regeringen betale, hvad boligplaceringen koster. Det hjælper ikke med lidt fifleri omkring låntagelser til almennyttige boliger og andre småjusteringer. Det drejer sig om, at staten må betale det, boligplaceringen koster i de enkelte kommuner. Hvis ministeren var villig til det, blev tvangselementet jo helt klart overflødigt i masser af de kommuner, man har stået og råbt op om her i dag, som ikke ønsker at deltage; det er jeg fuldstændig sikker på. Da tvangselementet er en af knasterne i loven, var det måske en idé at begynde at høvle lidt dér.

Så tror jeg ikke på, at der bliver lukket af for debatten om flygtninge og indvandrere med disse lovforslag, idet afstanden generelt er for stor til at lukke hele debatten ned. Derfor mener jeg, regeringen bør overveje, om det ikke ville

være ønskeligt at finde en løsning, som ville imødekomme det brede flertal i Folketinget. Det vil jeg gerne opfordre regeringen til.

Derfor vil vi i Det Konservative Folkeparti ikke melde ud i dag. Der er et skridt i den rigtige retning i udlændingeloven. Der er rigtige elementer omkring integrationsloven, men der er altså også utrolig meget skidt og kanel og for megen langmodighed i forslagene og for lidt og for småt i nogle af kommentarerne.

Vi vil gerne hjælpe indenrigsministeren med at luge ud i forslagene. Når det er sket, vil vi i den konservative folketingsgruppe vurdere, hvor langt vi er kommet, og herefter vil vi tage stilling til, hvordan vi i den sidste ende vil stemme til disse forslag. Jeg er bare nødt til at sige, at denne udlændingelov ligger langt fra det, der er konservativ udlændingepolitik. Vi får ikke minimeret tilstrømningen til Danmark med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne høre, hvordan hr. Bendt Bendtsen vil sikre, at alle kommuner bidrager til denne opgave. Jeg er også interesseret i, at alle kommuner bidrager; det behøver ikke nødvendigvis at være via en tvangsfordeling. Men hvordan vil Det Konservative Folkeparti være med til at sikre, at alle bidrager til at løse denne opgave?

Det Konservative Folkepartis ordfører sagde også, at kommunerne er presset lige nu, og jeg får lyst til at spørge, hvordan det så hænger sammen med Det Konservative Folkepartis politik om, at man nu skal lave et indgreb i det offentlige forbrug. Vil det ikke netop fremme presset på de her meget pressede kommuner?

For det tredje vil jeg spørge: Er det en hellig ko, eller er det et princip, at flygtninge ikke må få lov at blive indvandrere? For hvis det er et princip, kan jeg slet ikke forstå, hvorfor man vil have nogen grænse overhovedet. Hvorfor er det nok at hæve den til 7 år? Hvorfor skal der overhovedet være en grænse? Hvorfor skal det ikke være i al evighed, at man skal være på midlertidigt ophold? For mig lyder det, som om det er en hellig ko, man er i gang med her. Man vil have flyttet den grænse for enhver pris.

Og jeg forstår slet ikke det her med, at man skulle kunne gøre nogen som helst til indvandrere. Det, man kan gøre, er, at man kan give folk mulighed for at få det valg også.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Mit spørgsmål ligger for så vidt meget i forlængelse af det, fru Pernille Frahm lige har været oppe at sige. Jeg kan nemlig heller ikke forstå det dér ultimative ønske om at flytte denne 3-års-grænse.

Vi kender godt beslutningsforslagene fra V og K om, at det skal være en 7-års-grænse. Men så kunne man jo spørge videre: Hvorfor ikke en 8-års-grænse eller 9-års-grænse?

Det ligger jo helt klart i aftalen mellem regeringspartierne, at vi i næste folketingssamling vil lægge et forslag frem om frivillig repatriering. Så når nogen har omtalt det, som om vi er på vej til at gøre Danmark til et indvandrerland med dette lovkompleks, vil er i gang med i dag, så mener jeg ikke, det er sandt.

Derfor vil jeg spørge hr. Bendt Bendtsen fra Det Konservative Folkeparti: Hvorfor er det så afgørende, at tallet er 7 og ikke 3?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Bendt Bendtsen sagde et par gange i sin tale, at problemet er, at vi ikke kan styre tilstrømningen af flygtninge. Der blev også sagt en masse i og for sig fornuftige ting om indsats i nærområderne osv., osv. Det kan vi ikke være uenige i, fordi en sådan indsats både kan gøre det muligt for flygtninge at kunne vende tilbage og også være med til at forhindre nye flygtningestrømme.

Den indsats gøres jo faktisk i ret stor udstrækning nu, og derfor vil jeg godt spørge hr. Bendt Bendtsen: Når han siger, at problemet er, at vi ikke kan styre tilstrømningen, hvad mener han så med det?

Desværre kan vi ikke styre den, desværre kan vi ikke forhindre, at der bliver krige. Jeg hørte i går, at der havde været 154 krige rundt om i verden siden Anden Verdenskrig.

Hvad ligger der i det forslag? Vi kunne jo alle sammen ønske, at vi ikke fik disse flygtninge, for så ville det betyde, at vi havde en fredeligere verden. Og nu vil jeg godt høre: Hvad ligger der i bemærkningen om: Desværre kan vi ikke styre tilstrømningen? Er der noget konkret forslag til styring fra Det Konservative Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Fru Pernille Frahm siger, at alle kommuner skal bidrage. Ja, alle kommuner skal bidrage i den

her henseende. Nu har der været nævnt navne på kommuner, som man siger ikke ønsker at bidrage, og det er, fordi man kan se, at økonomien overhovedet ikke hænger sammen på det bolig-mæssige område.

Jeg er ikke i tvivl om, at de kommuner, som man i dag prøver at skubbe på, godt vil være med til at løfte opgaven, hvis de får betaling for det.

Når man nu siger, at kommunerne er presset – ja, det er jo netop det, de er, og hvorfor er kommunerne presset i dag? Det er, fordi staten gentagne gange vedtager lovforslag i det her hus, hvor vi bestiller musikken og lader kommunerne betale.

I den tid, jeg har været med i kommunalpolitik, har vi kunnet vælge mellem pest og kole-
ra, og her senere i dag skal vi diskutere første-
leundervisning af de 4-årige og opefter – igen et helt nyt element, hvor regeringen kan gå ind og sige, at det ikke koster penge, selv om alle analyser i kommunerne siger, at det koster masser af penge.

Distriktspsykiatrien har kostet penge i kommunerne, og herinde har vi været dygtige til at bestille musikken omkring orlovsydelse, overgangsydelse og mange andre offentlige ydelser, således at snart en tredjedel af Danmarks befolkning er på offentlig hjælp. Det er netop dér, hvor vi siger, at de offentlige udgifter stiger og stiger, og man har ikke haft vilje til at gribe ind over for det her fra regeringens side.

Jeg mener netop, at de basale kerneydelser ude i kommunerne er under stort pres på baggrund af et for stort offentligt forbrug fra statens side.

Så siger hr. Svane: Er det ikke et princip, det omkring flygtninge? Jo, det er det måske nok, men 7-års-grænsen hænger nu altså én gang sammen med, at det er dér, folk kan få dansk statsborgerskab. Så passer tingene sammen, og vi mener faktisk, at hvis folk har været her i 7 år og de er integreret, at de ikke har lavet kriminalitet m.v., m.v., jamen så er det jo faktisk den tidsramme, inden for hvilken man normalt kan blive dansk statsborger. Så vi mener faktisk, at 7-års-grænsen på det her område er rigtig.

Fru Dorte Bennedsen må jeg komme tilbage til.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, men jeg vil sige til hr. Bendt Bendtsen, at det er jo sådan, at det er lovgiverne her i Folketin-

get på Christiansborg, der sætter grænsen. For uanset om regeringen skulle ende med at følge hr. Bendt Bendtsens og De Konservatives ønsker om, at der kom flere penge ud i kommunerne, er der jo stadig væk kun ét sted, hvor pengene kommer fra, og det er fra skatteborgerne.

Der ligger jo ikke nogen begrænsning i det her forslag. Når hr. Bendt Bendtsen sammenligner det med eksempelvis orlovsordninger, jamen så begrænser man – forsøger i hvert fald fra nogle partiers side herinde at begrænse.

Der er ingen begrænsninger overhovedet i det her forslag. Tilstrømningen er stadig den samme. Der er ingen hjemsendelse, der kommer stadig væk det antal flygtninge til Danmark, som der hele tiden er kommet.

Jeg hørte meget svagt fra hr. Bendt Bendtsen, at der var nogle kritikpunkter, det var det her med tvangsfordelingen, og der var løsningen så, at der kunne man bare give penge.

Er der virkelig ikke andre elementer i det her forslag, som hr. Bendt Bendtsen og De Konservative går imod? Jeg synes, det ville være ualmindelig trist, hvis De Konservative ender med at stemme for det her, eventuelt med et par tilføjelser fra indenrigsministerens side.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I det Folketing, der sad op til den 11. marts 1998, havde jeg næsten aldrig lejlighed til at behandle samme sagsområde som hr. Bendt Bendtsen. Det har jeg i mellemtiden fået, og det har været mig en god oplevelse. Min tillid til ham er blevet meget stor, og min tillid til Det Konservative Folkeparti er dermed også steget ganske betydeligt, nemlig når det drejer sig om forståelse for og vilje og også evne til kompromis.

Men hr. Bendt Bendtsen sluttede sin tale med en sætning, som får mig til at stille et spørgsmål. Det var dette, at trods mange gode toner og takter af forsonlig art ville hr. Bendt Bendtsen én gang til – det gjorde han også i starten af sin tale – understrege, at hans partis politik ligger langt fra regeringsforslagene, fordi regeringsforslagene ikke minimerer ankomsten af flygtninge til Danmark.

Jeg vil så gerne høre fra hr. Bendt Bendtsens fair tænkning: Er det et formål i sig selv at minimere, eller mener hr. Bendt Bendtsen og Det Konservative Folkeparti ikke, at alt efter som situationerne i verden måtte opstå og

udvikle sig, skal Danmark helt naturligt tage sin rimelige del i forhold til størrelse og ydeevne?

Jeg vil næsten tro, at jeg får et ja fra hr. Bendt Bendtsen på det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det var jo spændende i december måned, da indenrigsministeren fremsatte disse lovforslag, at modtage reaktionen især fra landets borgmestre.

Jeg hæftede mig meget ved, at der de første par dage var nogle borgmestre, som sagde, at det var dog forfærdeligt, at de nu skulle til at have større ansvar. Siden tav alle disse borgmestre.

Derfor undrer det mig, at Det Konservative Folkeparti, som jo også har nogle borgmestre, foreslår, at når borgmestrene fra den allerstørste del af landets kommuner ikke ønsker sig noget særligt yderligere end det, der ligger i lovforslaget om økonomi, at man nu skal høre fra Det Konservative Folkeparti, at nogle af de rigeste kommuner – de ganske få, som er kritiseret i dette forslag – skal tilføres flere midler. Er det konservativ politik at tage fra de fattige og give til de rige?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg syntes bare ikke, at hr. Bendt Bendtsen svarede på det, jeg spurgte om. Hvordan vil Det Konservative Folkeparti være med til at sikre, at alle er med til at tage deres del af den her opgave? Finder hr. Bendt Bendtsen det ikke påfaldende, at det netop er nogle af de kommuner, der ellers anses for velhavende, der afviste at tage deres del, mens kommuner som Ishøj, Albertslund, Brøndby m.fl. tager deres del af opgaven. Hvordan kan det være, at de kommuner kan få økonomien til at hænge sammen, mens visse kommuner – jeg skal ikke nævne deres navne heroppefra – ikke kan gøre det?

Så er der det her med at vælte opgaver over på kommunerne, som Folketinget gør. Jeg har ikke hørt Det Konservative Folkeparti i valgkampen i hvert fald kritisere, at man ville prøve at skaffe bedre hjemmehjælp, at man ville prøve at skaffe dagtilbud, at man ville prøve at skaffe børnepasningsgaranti osv. osv. osv. Jeg har ikke hørt, at det var noget, Det Konservative Folkeparti var direkte imod, og det er jo opgaver, kommunerne skal løfte. Så det hænger dårligt sammen med offentlige besparelser.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg er nødt til at sige, at det kræver snart lidt mere taletid, hvis jeg skal nå hele vejen rundt, men ellers må man jo spørge en gang mere.

Jeg vil svare fru Pernille Frahm endnu en gang: Vi har sagt, at alle kommuner skal være med til at løfte denne her opgave. Hvordan vil vi sikre det? Ja, vi vil netop sikre denne opgave ved, at man siger, at man får en reel udliggning af boligudgifterne, fordi boligudgifterne for de enkelte kommuner er knasterne i forslaget, fordi nogle kommuner – eller alle kommuner – får x antal kroner til at klare boligplaceringen, mens der er ledige sociale boliger i Odense og andre steder. Det tager 14 dage, så kan Dansk Flygtningehjælp sætte en familie ind i en treværelses lejlighed, mens man andre steder måske skal ud og leje eller lignende – finde andre ordninger. Og så er det, jeg siger, at så hænger det ikke sammen, for hvis regeringen ønsker at holde fast i, at man skal sprede, er det o.k. for os. Vi har jo også i vores integrationsforslag, som vi fremsatte sammen med Venstre, sagt, at dér, hvor der er mere end 8 pct., skal kommunerne ikke have nogen. Så altså i grundholdningen er vi enige; vi siger bare, at rent økonomisk hænger det ikke sammen.

Så spørger man: Er det ikke nogle af de rigeste kommuner? Jamen alle i det her hus, der bare beskæftiger sig minimalt med kommunalpolitik, ved jo, at der er noget, der hedder udligningsordninger. Hvis man indkræver ganske få kroner i nogle af de rige kommuner, går de fleste af dem et andet sted hen. Så man skal have sat skatten voldsomt op nogle steder, hvis man ønsker det. Og der er det, jeg er nødt til at sige en gang til – og det gælder så nogle af de andre spørgere også – at vi gerne vil være med til at få det her ud i samtlige kommuner. Det hjælper bare ikke noget, at regeringen tror, at forholdene er ens, om det hedder Hårby på Fyn, eller det hedder Odense, eller det hedder Gentofte og Hørsholm, eller hvad det hedder. Der er så stor forskellighed på boligmarkedet, at man bliver nødt til at komme med en mere selektiv udvælgelse.

Ja, vi ønsker hurtigere integration, for jo hurtigere vi integrerer folk, jo hurtigere lærer de at klare sig selv, og så bærer vi ikke ved til et bål, som ingen af os kan lide.

Til hr. Arne Melchior og andre – jamen selvfølgelig er det krige og andre ting, der afgør, hvor mange flygtninge der banker på Dan-

marks dør. Det er vi godt klar over. Og til det, fru Dorte Bennedsen sagde: Når der er forskel på konservativ udlændingepolitik og den politik, som regeringen står for, har det jo netop at gøre med den her 7-års-grænse, fordi vi ikke ønsker at gøre flygtninge til indvandrere.

Vi mener, der bør være en regel omkring 7-års-grænsen, og vi mener også, at vi skal gøre op med retskravet på de facto-status. Det er også noget af det, vi har sagt.

Jeg er nødt til at sige, at de rige kommuner godt vil være med til at løfte den her opgave – det har jeg fra dem, hvis det er det, man gerne vil høre – hvis de bare får en fair behandling af regeringen. Så eliminerer vi noget af det, vi ikke kan lide, og som fru Pia Kjærsgaard også er imod, og det er tvangselementet.

Vi ønsker tvangselementet elimineret, for vi ønsker ikke at tryne det kommunale selvstyre, og jeg vil hellere forhandle med kommunerne og få en ordentlig aftale med dem, end jeg vil vride armen op i nakken på dem. Jeg tror ikke, vi får noget positivt ud af at vride armen op i nakken på dem.

Og jeg kan da godt gentage alt, hvad der står i B 55, som Det Konservative Folkeparti fremsatte sammen med Venstre, og hvor vi på en række punkter adskiller os fra det, der er gældende regler i dag i den udlændingepolitik, som regeringen står for. Men jeg er på grund af taletiden nødt til at henvise til, at vi har diskuteret vores forslag på dette område, og vi har fyldigt gjort rede for de punkter under førstebehandlingen af B 55, men der er op til 10 punkter, hvor vi ønsker noget. Noget af det bliver imødekommet ved de nye love – det vil jeg gerne kvittere for – bl.a. omkring de kriminelle udlændinge.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Tak for svaret på mit spørgsmål. Jeg hørte ikke det klare ja, men jeg hørte nu alligevel, at hr. Bendt Bendtsen sagde, at det er forhold uden for vort land og uden for vor kontrol, som er afgørende for, hvem der banker på Danmarks dør. Jeg tror, det var sådan, ordene faldt, og jeg læser herudaf, at det i virkeligheden er indset, at selve minimeringen baserer sig på et håb om, at der ikke skal være ulykkelige mennesker, der behøver at flygte, og at Danmark selvfølgelig skal tage sin rimelige, naturlige part efter evne.

Så til spørgsmålet om 7-års-grænsen. Jeg synes, hr. Bendt Bendtsen skulle prøve at tænke

på, at hvad enten det drejer sig om et barn, en teenager, en ung eller en voksen person, er det da en frygtelig skæbne først at måtte flygte og så i syv år – plus den tid, asylbehandlingen altid tager – altså i mere end syv år ikke at vide, hvor i verden fremtiden egentlig ligger.

Er det ikke slemt nok, det, man har oplevet i første omgang? Skal den pine trækkes sådan ud, at man simpelt hen er ude af stand til at planlægge sine handlinger og sin fremtid for også at få andel i et lykkeligt liv? Men jeg venter ikke noget klart svar på det.

Jeg vil spørge, om ikke hr. Bendtsen mener, at sådan nogle ting med tre år eller syv år egner sig bedst til at blive forhandlet omkring et forhandlingsbord i en mindre kreds, som har en grundlæggende forståelse med hinanden?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det, der bringer mig op, er hr. Bendt Bendtsens berøring af de facto-begrebet og Det Konservative Folkepartis ønske om at afskaffe retskravet på de facto.

Når jeg i offentligheden forsøger at forklare i en mere folkelig udgave, hvad de facto-begrebet dækker, så plejer jeg at sige, at de facto betyder rent faktisk: altså rent faktisk-flygtning.

Nu har regeringen i dette lovforslag præciseret, at de facto-begrebet naturligvis omhandler mennesker, der er personligt forfulgte. Er det det begreb, man vil afskaffe i den fortolkning?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal ikke bebrejde hr. Bendt Bendtsen, at han ikke svarede på mit spørgsmål, for taletidsreglerne er snævre. Men jeg vil blot minde om, at jeg stillede et spørgsmål om, hvad De Konservatives forslag til begrænsning eller styring af tilstrømningen egentlig nærmere går ud på.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er lidt i samme boldgade, for jeg noterede også hr. Arne Melchior's udlægning af hr. Bendt Bendtsens tale, og det synes jeg ikke bare skal have lov at stå alene. Så jeg vil godt konkret spørge De Konservative: Ønsker man en begrænsning af flygtningestrømmen til Danmark, eller vil man bare bibeholde den, som det er?

Jeg hørte godt, hvad hr. Arne Melchior sagde. Jeg så godt forståelsen, men den forståelse eller

mangel på forståelse vil jeg godt have skåret helt ud i pap her fra talerstolen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bendt Bendtsen, og så regner jeg med, vi kan gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg skal forsøge at svare alle så hurtigt som muligt, så jeg kan holde mig til reglerne.

Til hr. Arne Melchior, som spørger om 7-årsgrænsen ikke er forfærdelig og frygtelig og lignende, må jeg sige: Vi har jo her fra talerstolen markeret, at vi fra konservativ side vil være med til at hjælpe flygtninge i nød og give dem helle. Vi har også sagt, at vi ikke mener, vi kan løse hele flygtningeproblemet på Vesteuropas socialkontorer. Det er derfor, vi ikke ønsker at gøre flygtninge til indvandrere.

De skal hjem og være med til at genopbygge deres eget land, og de skal integreres lige så hurtigt, de får lov til at være her i landet. Det er måske en debat, vi ikke har været inde på. Vi mener, at det kun er godt med tosprogede børn, hvis de skal til deres hjemland. Man mister jo ikke alt for sit hjemland, fordi man har været væk i en årrække.

Vi vil gerne forhandle, og så kan vi være enige med hr. Arne Melchior, for hvis man ikke vil forhandle, eller hvis man møder op med ultimative krav, kan man lige så godt lade være med at møde op.

Til hr. Henrik Svane med hensyn til de facto-status: Det er sådan, at udlændingelovens flygtningebegreb i dag går langt ud over definitionen i flygtningekonventionen, og det er derfor, vi mener, det bør fjernes. Vi ved jo godt, at hovedparten af dem, der får asylstatus i dag, får det efter de facto-begrebet og ikke efter flygtningekonventionen.

Ja, vi ønsker at begrænse – det er samtidig svar til fru Pia Kjærsgaard – for det hjælper jo ikke noget, at somaliske flygtninge har nemmere ved at få asyl i Danmark end f.eks. syd for grænsen, for så er det klart, at vi bliver en magnet. Derfor ser vi også frem til det fremtidige samarbejde i EU, hvor vi får nogle mere fælles regler. Vi får mere styr på det i det brede samarbejde. Så det er et kort ja til fru Pia Kjærsgaard: Vi ønsker at begrænse.

Og så vil jeg sige til det øvrige Folketing: Ja, vi vil gerne fra konservativ side være med til at

hjælpe mennesker i nød, og det gør vi ved at føre en ansvarlig og næstekærlig politik.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Det er i virkeligheden en besynderlig oplevelse at starte på denne førstebehandling, for længe inden vi begyndte på førstebehandlingen, kunne man læse på Ritzau, at regeringen overhovedet ikke vil stille ultimative krav til Venstre og De Konservative om udlændingepakken. Det tyder på, at der allerede er planer om, hvem man vil indgå forlig med, og at meget af det, vi foretager os nu, er et spil for galleriet. Men jeg vil da alligevel forsøge.

Udlændingelovforslaget indeholder en lang række stramninger og præciseringer. De stramninger, der er, gælder især familiesammenføringsreglerne og udvisningsreglerne. Nu er der f.eks. ikke mere retskrav for indvandrere på at kunne blive sammenført med deres forældre over 60 år. Det er ren symbolik, man er inde på her, for reglerne er jo i forvejen så vanskelige, at kun ganske få indvandrere benytter sig af dem.

Man kan sige, at det, vi laver her, er et lille skridt for Danmark – det er nemlig under 100 mennesker om året, der har denne mulighed – men det er et kæmpeskridt for de mennesker, der bliver berørt. Desuden er det bare et af mange eksempler på, at man indfører forskellige regler for forskellige grupper, der har lovligt ophold i Danmark.

Så indføres der i loven et forbud mod ophold for folk, der har indgået proformaægteskaber. Det er jo noget, der allerede er forbudt. Det er igen ren symbolik. Det, man så gør i loven, er, at man indfører en lang række muligheder for at lave dyneløfteri og snage i folks privatliv både nu og før.

Der indføres et forbud mod at få ophold for personer i arrangerede tvangsægteskaber. Det vil vi gerne. Vi vil gerne støtte, at man sætter ind over for tvangsægteskaber og giver opbakning, men det forudsætter jo, at mindst en af de involverede giver sig til kende og vil ud af det.

Det, man gør her, er, at man åbner op for, at politiet kan foretage afhøringer af de involverede og deres familier, hvis man har mistanke om, at der foregår et eller andet, som ikke er gået følelsesmæssigt naturligt til efter vores opfattelse. At begynde at involvere politi og lignende i denne slags sager kan give nogle kata-

strofale følger. Det er derfor, jeg allerede tidligere har efterlyst: Hvor er de socialpædagogiske initiativer, der skal til for at redde de her unge mennesker, når eller hvis familien slår hånden af dem?

I det omfang, man i loven kræver, at man skal forsørge sin ægtefælle, bemyndiges ministeren nu til at fastsætte reglerne for det. Der er i øvrigt sket nogle lempelser i loven – det kan vi kun hilse velkommen – men stadig væk er det et eksempel på, at man gør forskel på forskellige grupper med lovligt ophold.

Ifølge bemærkningerne til forslaget skal beløbet svare til, hvad parret tilsammen ville få i kontanthjælp ad normal vej. Det synes jeg er besynderligt, i betragtning af at man et andet sted i integrationsloven nemlig kan læse, at folk kan leve af integrationsydelsen. Der kan man nemlig godt leve af 5.000 kr. om måneden, hvis man er enlig, og af 7.000 kr. om måneden, hvis man er forsørger. Men hvis man vil have familiesamkvem med sin ægtefælle, regner man altså med, at det økonomiske behov er større, end hvis man er i integrationsfasen. Det hænger dårligt sammen, og det er igen et eksempel på, at man laver forskelsbehandling, hvor hovedresultatet bliver, at man generer folk.

I dag kan man få permanent ophold i de fleste tilfælde efter tre års lovligt ophold, og lovforslaget vil nu have, at man skal søge om det. Et ja til ansøgningen afhænger af, om man skønner, at den pågældende ansøger har fulgt sit integrationstilbud og ikke f.eks. pjækket den. Det er da klart, at når man laver et integrationsprogram, forventer vi også, at det foregår i samarbejde og forståelse, men det, at man overlader det til en part alene at vurdere, om folk har »bestået« deres integrationsforløb og dermed gjort sig »fortjent« til det faste ophold, mener vi er et problem i forhold til den enkeltes retssikkerhed.

Man kunne sammenligne det med, hvis det var gymnasielæreren, der alene skulle vurdere, om en stakkels gymnasieelev var egnet til at få sin studentereksamen uden censor udefra, uden eksamen, uden noget som helst, men at afgørelsen alene lå i hænderne på gymnasielæreren. Jeg kunne forestille mig mange gode grunde til, at en lærer ikke ville bryde sig om, at en eller anden elev fik sin eksamen, og jeg kunne også frygte, at nogle mennesker kunne komme i klemme i det her system.

Så indfører man nu en lang række betingelser for at få fast ophold, som ligner dem, vi i dag

kræver for at få indfødsret. Det er ikke de samme – det er jeg helt opmærksom på – men de begynder at smitte af. Vi begynder at flytte hele vores begrebsapparat omkring indfødsret ned, sådan at det kommer til også at omfatte folk, der bare vil have lov at blive her fast. Det synes jeg er et problem.

Man strammer reglerne for udvisning på en lang række områder. Det kan vi så diskutere og være enige i eller være uenige i, om man skal udvises efter den ene eller den anden eller den tredje overtrædelse af loven, men én ting er i hvert fald sprunget mig i øjnene, og det er, at det nu også kan ske efter den såkaldte hiv-lov.

Jeg var nemlig ordfører, dengang vi diskuterede hiv-loven for efterhånden nogle år siden, og jeg kan huske, at en af de ting, som blev brugt som argumentation heroppefra fra både Socialdemokratiet og fra Det Radikale Venstre, var, at det var en symbolsk lov. Det var ikke meningen, den nogen sinde skulle bruges til noget som helst: Det her er et budskab, vi prøver at sende til folk, om, at man skal opføre sig ordentligt. Den skal aldrig anvendes. Men nu skal den altså anvendes til også at udvise udlændinge efter.

Jeg kan faktisk kun finde en eneste forbedring i udlændingeforslaget, og det er, at udlændinge, der omfattes af integrationsloven, ikke skal have arbejdstilladelse. Det kan man så sige jo næsten giver sig selv.

Integrationsloven, den anden lov, vi arbejder med nu, er så en opfølgning på en ganske lang proces, der startede, da vi i 1992 vedtog beslutningsforslag nr. 65. I 1994 nedsatte den daværende indenrigsminister, Birte Weiss, en kommission, og som jeg allerede tidligere har sagt, var vi dengang stærkt bekymrede over, om den kommission nogen sinde kunne føre til noget som helst, for den indeholder jo ikke bare repræsentanter for samtlige ministerier, der har noget som helst med området at gøre, men også repræsentanter for Kommunernes Landsforening, Amdsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, LO, FTF, Mellemfolkeligt Samvirke osv., osv. – en lang række grupper, som i princippet har modsatrettede interesser.

Vi frygtede, at de ville sidde og slås og komme med en lang række mindretalsklæringer, og det ville blive et langt og sejt arbejde uden resultat, men ikke desto mindre kom kommissionen med en fælles betænkning i 1996. Et enigt udvalg kommer med en lang række indstillinger og anbefalinger, og de kommer faktisk

også med et samlet lovforslag om integration. Derfor er det altså meget svært at forstå, at man næsten ikke kan se det i lovforslaget. Bortset fra titlen har de to dokumenter meget lidt til fælles.

Jeg kan også forstå, at det i virkeligheden ikke er et projekt om integration, men et projekt om at modtage flygtninge. En tidligere ordfører bekræftede i hvert fald, at det var hovedformålet.

Indenrigsministeren er blevet spurgt, om han i forslaget vil sørge for, at der bliver indarbejdet en egentlig formålsbestemmelse med integration. Hvad går det egentlig ud på? Hvad er målet med vores integration? Og han blev spurgt, om man i den formålsbestemmelse skulle have en bestemmelse om, at integration forudsætter respekt for den enkeltes kulturelle identitet. Og svaret er, at respekt for den kulturelle identitet ikke er formålet med loven.

Det er altså noget bagvendt: Man kan ikke lave en formålsparagraf med noget, der er så omfattende som integration. Man kan ikke sætte sig ned og fortælle den undrende offentlighed, hvad det egentlig er, man vil med det projekt, og så i den formålsparagraf erkende, at integration forudsætter lighed.

Det bedste ved dette forslag er, at integrationen udvides til at vare tre år, og at det også vil omfatte andre grupper end flygtninge, og så er alt godt sagt. Det lyser af mistillid, tvang og ulighed.

Vi skal sprede udlændinge efter kriterier, som loven giver indenrigsministeren bemyndigelse til at fastsætte. Hvor de havner, dér skal de blive i tre år, medmindre en anden kommune siger ja til at overtage dem. Og jeg hørte så, at der er mulighed for, at man vil stille nogle krav, som gør, at kommunerne skal sige ja til at overtage en integration. Det er jeg meget interesseret i at høre mere om.

I integrationsperioden skal man leve af den tidligere omtalte integrationsydelse. Det er et forslag, som i øvrigt Dansk Arbejdsgiverforening hilser velkomment, og som ifølge dem vil styrke incitamentet for at komme i arbejde. Det er jo en interessant udtalelse, og hvis det er et af formålene med integrationsydelsen, så frygter jeg jo, at man skulle finde på at overføre den til andre områder også, hvis man er enig med Dansk Arbejdsgiverforening vel at mærke. Hvis man kommer i fuldtidsarbejde, før integrationsforløbet er slut, kommer man jo ud af det og ind under normale rettigheder.

Kommunernes Landsforening sætter derimod spørgsmålstegn ved, om folk overhovedet kan leve af den her integrationsydelse, og de forventer, at kommunerne nok bliver nødt til selv at spytte yderligere i kassen.

Ydelsen betyder, som jeg tidligere har sagt, at man fratager mennesker nogle rettigheder, som andre, der bor her i landet, har. Det strider mod FN's flygtningekonventions artikel 23: Et flygtningemodtagende land er forpligtet til ikke at stille flygtninge ringere end landets egne borgere. Det har vi diskuteret en del. Det Danske Center for Menneskerettigheder var helt klar i sin overbevisning om, at det er en overtrædelse af konventionen, og de mener også, at det bryder med konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder.

Jeg kunne sige mange flere ting, men jeg kan se, at den røde lampe lyser, så jeg vil slutte af med at sige, at hele ånden i forslaget er så modsat ånden i kommissionens betænkning om integration, og flere af høringsparterne undrer sig også over, man overhovedet ikke har anvendt det kæmpe stykke arbejde, der har været gjort.

Vi har allerede stillet en lang række spørgsmål gennem Retsudvalget, og det vil vi følge op med spørgsmål, til vi får nogle klare svar.

Vi vil ikke stemme for nogen af de to forslag, som de ligger her, men vi er naturligvis altid meget interesseret i at forhandle, og vi har en lang række ændringsforslag, som vi vil arbejde videre på i samarbejde med folk uden for huset, også gerne med folk her i huset, og som kan bidrage til at udarbejde en lov om integration, der respekterer menneskerettigheder, og som erkender, at integration er en proces, der forudsætter respekt og ligebehandling.

Man kan ikke skabe lighed, når man starter med negativ særbehandling.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu har jeg et par gange hørt fru Pernille Frahm sige, at kommunerne er så og så bekymrede. Jeg er egentlig interesseret i at vide, hvor fru Pernille Frahm har det fra. Jeg kan jo have overset et papir – vi får mange af dem – og jeg har prøvet at spørge mig frem blandt kloge folk her i salen, og der er ikke nogen andre, jeg er stødt på, der har hørt om det. Så jeg vil være interesseret i at vide, hvor det egentlig stammer fra.

Så sagde fru Pernille Frahm, at man flytter indfødsretsreglerne ned til reglerne vedrørende permanent opholdstilladelse. Det er for nu at sige det med pæne ord mildest talt en forvriddning. Det, vi gør her i dag, er, at vi lukker et hul i forhold til nytillkomnes muligheder, og vi dækker et behov for deres muligheder for at klare sig og begå sig i vores samfund i de første tre år, hvor de har en midlertidig opholdstilladelse. Hvis den pågældende så ønsker at blive her permanent, er det vel ikke urimeligt at sætte det krav, at de skal have vist så meget interesse, at de følger dette integrationskursus.

Der er ikke krav om eksamen eller om, at de skal have formået at lære det danske sprog, hvis det har været meget svært for dem. Der er det enkle krav, at de skal have deltaget både i sprogundervisningen og i arbejdsmarkedstilknæytningen.

Nu er fru Pernille Frahm et nyt medlem af Indfødsretsudvalget, så det kan godt være, at det beror på en misforståelse, for det er lidt hul i hovedet at komme med de påstande.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det er fru Pernille Frahms bemærkninger om den manglende kvalitet i dette lovforslag eller -kompleks, der er fremsat, der bringer mig herop, og også det, at man ikke har taget hensyn til nogen ting i den store betænkning, der kom om integration for et stykke tid siden.

Når jeg ser, at det i forslaget nu ligger klart, at sprogundervisningen skal prioriteres højt, at der skal gives en sikring af, at man kan få sprogundervisning senest efter 3 måneder, for nogens vedkommende 1 måned efter, at man har gennemgået introduktionsprogrammet, synes jeg, at der er en stor forskel fra det, man har oplevet i Københavnsområdet, hvor man igennem lang tid har måttet vente over 1 år på at få sprogundervisning. Det synes jeg er en fordel.

Det, som Dansk Flygtningehjælp har ønsket sig i mange år, bliver nu tilgodeset ved denne lovgivning. Flygtningene skal straks i integrationsperioden have mulighed for at blive aktiveret på erhvervsmarkedet. Den passus har ikke forefandtes i lovgivningen. Der giver vi nu mulighed, i og med at kommunerne får ansvaret for, at man kan straksaktivere. Er det ikke en stor fordel frem for det nuværende?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg står heroppe med et høringssvar fra Kommunernes Landsforening. Det går jeg ud fra det er. Det er i hvert fald et brev til indenrigsministeren, og det handler om det pågældende lovforslag, og jeg har fået det sammen med de andre høringssvar, så jeg går ud fra, det er det, det er. Der skriver de på side 6 om introduktionsydelsen:

»Introduktionsydelsen er efter landsforeningens opfattelse så lav i forhold til den almindelige kontanthjælp, at det er spørgsmålet, om de pågældende kan klare sig uden, at kommunen må benytte sig af mulighederne for at yde et ekstra tilskud. Fx er det spørgsmålet, om den lave ydelse ikke væsentligt vil begrænse kommunernes muligheder for at finde egnede boliger, der er så billige, at flygtningene kan betale huslejen.«

Det er derfra, jeg har det.

Så er det rigtigt, at det ikke er de samme regler, som man bruger med hensyn til indfødsret, vi er ved at indføre her. Jeg siger bare, at vi begynder at flytte nogle krav ned i systemet, sådan at det ender med, at man, før man får asyl, skal kunne opfylde betingelserne for at få dansk indfødsret, hvis man fortsætter denne udvikling.

Til hr. Henrik Svane: Leder man med lup, så kan man sikkert finde nogle ord, der falder fæles, og det er da dejligt, at man får sprogundervisning tidligere og man får aktivering tidligere, men det laver ikke om på, at hele integrationsprojektet har et forkert grundlag. Vi får ikke integration ud af det her. Vi får det modsatte.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Idet jeg henviser til en ordveksling, der var mellem fru Pernille Frahm og mig efter min ordførertale, vil jeg egentlig oprigtigt anbefale fru Pernille Frahm, at hun går over og fortæller Det Danske Center for Menneskerettigheder, at de har taget så grusomt og grueligt fejl, og at dette ikke fremmer integration og ligebehandling og retssikkerhed for udlændingene, men at det tværtom gør det stik modsatte. Det tror jeg de vil være interesseret i at få fru Pernille Frahms vurdering af.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Når vi betænker, at mange flygtninge i dette land har ønsket sig bedre integrationsmuligheder ved hurtigere at få mulighed for at komme ind på det danske erhvervs- og uddannelsesmarked, vil jeg gerne spørge fru Pernille Frahm: Mener SF, at det forslag, vi nu lægger frem, er værre end den måde, det kører på for øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg tror, jeg i min ordførertale gjorde rede for, på hvilke områder jeg mener det er en forringelse i forhold til det nuværende. Jeg gjorde også opmærksom på det område, hvor jeg mener, det er en forbedring, nemlig at man udvider perioden til at omfatte tre år, og at man udvider det til at omfatte ikke bare flygtninge, men også indvandrere. Det er fremskridtene. Meget, meget – desværre – af resten er tilbageskridt, for prisen for at få lavet dette projekt er åbenbart, at vi nu skal acceptere, at vi bryder med menneskerettighederne.

Det er muligt, at Det Danske Center for Menneskerettigheder synes, at det samlet set er godt nok. Jeg mener ikke, at man kan opsummere summen af menneskerettigheder og sige: Skidt med, at vi bryder ét sted, bare vi andre steder gør det lidt bedre. Hver eneste af konventionens bestemmelser skal overholdes, hver eneste. Den danske befolkning tilhører den rigeste femtedel af denne klodes befolkninger. Skal vi nøjes med bare at overholde dem? Burde vi ikke kunne gå foran?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg hører nu SF's ordfører bløde lidt op på, om vi er ovre på den ene eller den anden side af, hvor grænsen går i forhold til menneskerettighederne. Sådan hører jeg det.

På en konference forleden dag, hvor både fru Pernille Frahm og jeg deltog, afholdt af Nævnet for Etnisk Ligestilling sagde flere af indlederne, som er nogle af de fremmeste, vi har i Danmark til at forholde sig til menneskerettigheder, at vi var op mod kanten, og på et tidspunkt blev det udtrykt, at man måske var over, og i den sammenhæng gentog jeg, at for mig er det spørgsmålet, om det er sikkert eller ikke sikkert. Og i aftalen mellem de to regeringspartier ligger der helt klart den forudsætning, at hvis det doku-

menteres, når lovene bliver vedtaget, at vi på noget tidspunkt overskrider grænserne, så ændrer vi på det, men vi har ikke fået beviset endnu.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Frahm, og derefter går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nej, og hvis vi taler om FN's flygtningekonvention, så får hr. Henrik Svane heller aldrig noget bevis, for der er nemlig ikke nogen domstol, der dømmer efter FN's flygtningekonvention. Hvis vi taler om den europæiske menneskerettighedskonvention, så kan han muligvis få det. Jeg kan forstå, at Det Radikale Venstre på menneskerettighedsområdet nu er tilfredse med, at vi bare ikke kan bevise, at vi bryder med dem. Det undrer mig.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Kjærsgaard som ordfører.

Pia Kjærsgaard (DF):

Regeringens tvangslov dokumenterer, at denne regering ikke har noget ønske om at sikre grænserne effektivt, at denne regering har givet op over for tilstrømningen af udlændinge, der søger asyl, og at denne regering derfor har fremsat en tvangslov, så man kan tvinge en integration igennem foranlediget af en elendig udlændingelov, man ikke vil ændre ved af betydning.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg mere konkret kommentere indholdet i denne tvangslov kaldet integrationsloven.

Det ligger ret hurtigt klart, at Udlændingestyrelsen får et meget afgørende ord at skulle have sagt, hvis denne lov gennemføres. Det fremgår således af § 8, at Udlændingestyrelsen skal have besked om, hvilket antal flygtninge kommunerne ved tvang vil boligplacere. Det lyder, som om kommunerne har noget at sige i denne sag, men det har man jo ikke, når demokratiet er afløst og tvangen indført.

Men hopper vi bare frem til § 10, ligger det allerede klart, at det ikke er kommunerne, der bestemmer noget som helst, men Udlændingestyrelsen og så selvfølgelig indenrigsministeren. Der står at læse, at det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om, hvilken kommune en flygtning skal tage bopæl i. Læg mærke til den-

ne paragraf: Udlændingestyrelsen skal bestemme, hvilken kommune en flygtning skal tage bopæl i. Og det skal tilføjes, at der ikke bliver mulighed for at påklage en afgørelse fra Udlændingestyrelsen, der bliver en overordnet myndighed i disse spørgsmål. Folketinget sættes ud af kraft, og kommunalbestyrelserne bliver gudsler.

Det er utroligt, at man fra nogen som helst partier overhovedet kan vurdere den slags seriøst. Adresserne herefter vil nogle steder være en slags proforma-adresser, for enten vil de af Udlændingestyrelsens tvangsplacerede personer befinde sig alle andre steder, eller også vil de øvrige beboere af dansk afstamning flytte til andre områder. Det sidste er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt, men det bliver aktuelt for endnu flere danskere end hidtil, hvis denne tvangslov gennemføres.

Og er det så sådan ren fantasi fra min side? Nej, overhovedet ikke. Breve og henvendelser i massevis til Dansk Folkeparti bekræfter, hvad jeg her har sagt. Breve fra danske borgere, der gennem flere år har oplevet udlændinge blive placeret i boliger af boligselskaber og kommunen. Det er de mest utrolige oplevelser, der fortæles om, og var det blot en enkelt eller to eller tre, der havde skrevet om det, så ville jeg selvfølgelig have afvist det, men det er brev efter brev, det er henvendelse efter henvendelse, det er dokumentation efter dokumentation, hvor uhyrlighederne oplyses: Efterhånden som danskerne fraflytter deres lejligheder, fordi det bliver for uudholdeligt at bo der med en dansk baggrund, tvinges de mere udholdende af dem også væk, og til sidst er bebyggelsen stort set kun beboet af udlændinge.

Det er også et faktum, at prævention ikke er særlig anvendt af mange udlændinge i Danmark eller i deres fremmede kultur. Derfor får de mange børn og bliver dermed også berettigede til større lejligheder, som danskerne så må se i vejviseren efter, medens antallet af udlændinge vokser og dominerer områderne mere og mere.

Fra medlemmer af beboerselskaber har jeg ligeledes fået fortalt om problemerne med at fortælle udlændingene, hvad man kan og hvad man ikke kan i en sådan bebyggelse, når man skal overholde bebyggelsens regler, for at alle skal kunne være der. Og et gennemgående svar fra dem er, at så er man racist. Eller også er det ren racisme: Ældre børn af indvandrere har udtalt, at om 20 år er det dem, der bestemmer,

og disse bestyrelsesmedlemmer er direkte blevet turet.

Det er altså den slags, indenrigsministeren har givet tilsagn om sin støtte til i form af lempede låneregler for grundkapitalen i alment boligbyggeri ved bosætning af flygtninge i en udtalelse, som ministeren kom med i et indlæg i Jyllands-Posten den 27. marts, hvor ministeren også udtalte, at det er vigtigt, at integrationsansvaret ikke ender i en ensidig diskussion om penge og regler.

Nej, naturligvis ikke, hvordan i alverden kunne man dog overhovedet forestille sig, at danskerne skulle brokke sig over f.eks. en ekstra milliard til udlændinge i Danmark? I forvejen belastes udgiftssiden jo med ca. 30 mia. kr. om året, så hvad betyder de 300 mio. kr., som ministeren gør det op til i sit forslag?

Nu har jeg talt om boliger i større ejendomme, men i de kommuner, hvor der stort set ikke er almenyttigt boligbyggeri, vil Udlændingestyrelsen med loven i hånden kunne opkøbe villaer og sende regningen til kommunen.

Boligmarkedet i disse kommuner vil blive undergravet, priserne vil falde, og det billede, man ellers har af en kommune, vil blive totalt ændret, efterhånden som nogle vil flytte og andre ved tvang flytte ind. Og hvor mange flygtninge eller indvandrere der kan være i en af de villaer, mange danskere ikke har råd til, vides ikke, men det er altså urimeligt, at en kommune via tvang skal se sit kommunale mønster undergravet af en tvangslov.

Jeg vil advare imod, at man gennemfører en sådan tvangsplacering i kommunerne.

Men lad mig et kort øjeblik gå lidt tilbage i tiden, mere præcist til 1980, hvor en borgmester i en jubilæumstale ved et 100-års-jubilæum udtalte, at den omtalte skole var i den mærkelige situation, at elevtallet var betydelig mere end halveret, men at skolen havde fordoblet sit lærerforbrug, og at skolen alligevel blev ved med at få flere bevillinger til at løse problemerne med i forbindelse med undervisning af indvandrere og flygtninge. Det var i 1980.

Borgmesteren var den tidligere borgmester og nuværende indenrigsminister, hr. Thorkild Simonsen, og problemerne er ikke blevet mindre, men det er forståelsen fra den side tilsyneladende heller ikke. For skolen arbejdede som en af de første i kommunen med modtagelsesklasser til integration af indvandrere og flygtninge, og nu er der gået 20 år, og den nuværende indenrigsminister taler stadig om integration

i stedet for om realiteter. Og da det ikke var succesrigt for den skole, borgmesteren havde i sin kommune, kan det undre, at det skulle blive bedre her 20 år efter, hvor antallet af udlændinge, flygtninge og indvandrere er vokset i tusindtal.

I lovteksten tales der om handlingsplaner for flygtninge og indvandrere, men jeg tror ikke, det bliver nemt. Måske mener regeringen det, men jeg tror ikke, det bliver nemt at tænke sig en somalier sætte sig ned med en sagsbehandler og en eller flere tolke for at få lagt en handlingsplan, der målretter udlændingen til en introduktion til arbejdsmarkedet. For handlingsplanerne for de danske arbejdsløse har jo ikke vist sig særlig succesfyldte, så hvorfor i alverden skulle mennesker med et helt andet sprog, en helt anden kultur, en helt anden religion og en helt anden samfundsmæssig opdragelse få succes?

Det eneste, man kan være helt sikker på, er, at det vil koste milliarder af kroner, og man skal stadig notere sig, at det sker ved tvang.

For at man overhovedet kan kommunikere, må man kunne sproget, og det er ikke danskerne, jeg tænker på i det her tilfælde, men udlændingene. Her er et samfundsforståelseskursus af 20 timers varighed åbenbart tilstrækkeligt for en udlænding, der ikke kan sproget, ikke kender kulturen og ikke kender danskernes livsførelse osv. Til gengæld skal der i kommunerne afsættes hele 3 år til introduktionsprogrammet, hvor danskundervisningen afsluttes med et bevis, som man så kan hænge op på væggen i sin af Udlændingestyrelsen valgte bolig.

Der står godt nok i teksten, at det skal være en aktiv deltagelse, men der er ikke nogen definition på ordet aktiv, så det bliver en skønssag. Afsluttes det med en prøve, eller er afslutningen også bare et skøn foretaget af individuelle personer med en lige så individuel opfattelse af integrationen af disse udlændinge? Måske kan indenrigsministeren svare på det.

Og der er stadig væk fastlagt en introduktionsydelse, som kan nedsættes med op til 20 pct. i forhold til den almindelige ydelse, hvis udlændingen eller dennes ægtefælle uden rimelig grund udebliver fra introduktionsprogrammet.

Uden rimelig grund! Der var den igen: ingen faste regler, men masser af udgifter og løse ender.

I den forbindelse kunne det måske være på sin plads at spørge, hvorfor det kun er en

reduktion på 20 pct. og ikke en fuldstændig fratagelse af introduktionsydelsen, så der kun udbetales penge til de mest nødvendige ting, indtil man igen deltager som ønsket.

Og så ønsker regeringen, at der lægges et nyt pres på danskerne, hvis den får denne lov gennemført: Nu skal man ude i kommunerne se til, mens der oprettes integrationsråd.

Det er nogle råd, hvor det ved lov er bestemt, at danskerne skal være i mindretal, og hvor det ved lov noteres, at disse integrationsudlændinger skal afgive vejledende udtalelser om kommunens indsats på integrationsområdet. Men hvor og hvordan de skal offentliggøres, står der intet om i denne tvangslov, men jeg kan da forestille mig en eller anden opsætning af plakater på offentlige steder eller indrykning i lokalaviserne, eller hvad ved jeg? Det skal nok blive festligt med sådanne offentliggørelser.

Disse integrationsråd skal bestå af et flertal af udlændinge udvalgt i lokale flygtninge- og indvandrerforeninger, og de skal altså serviceres af kommunen med sekretariatsbetjening betalt af kommunens borgere. Det er ganske utroligt, intet mindre.

Der findes som bekendt 275 kommuner i Danmark, og ifølge forslaget skal de, når disse råd er oprettet, sende en repræsentant til Rådet for Etniske Minoriteter, som er en endnu større organisation for udlændinge i Danmark. Det betyder, at der på et tidspunkt vil kunne befinde sig hele 275 medlemmer i det repræsentantskab, som man i bemærkningerne til § 43 taler så varmt for.

Jeg kan bare konkludere her til allersidst, hvor jeg ikke har mere taletid, at det beløb, som ministeren gør det op til i forslaget, 310-320 mio. kr., tror Dansk Folkeparti ikke et suk på vil holde stik. Og jeg skal også meddele indenrigsministeren, at selvfølgelig kan Dansk Folkeparti ikke støtte integrationsloven.

Arne Melchior (CD):

Det er ikke småting, vi er uenige om her i landet for tiden. Det er ret store emner, som deler os nogenlunde fifty-fifty eller måske 40-60. Hvordan var det, det endte den 11. marts? Det var vist 90-89, eller var det 89-89? Det er alt efter temperament.

Så diskuterer vi Amsterdam, og så diskuterer vi overenskomster, altså arbejdsvilkår, og i alle disse ting er den danske befolkning tilsyneladende mere eller mindre delt på midten.

I mit dagligliv oplever jeg egentlig slet ikke denne opdeling af vores befolkning i to hinanden stærkt modstående og modstridende dele. Jeg mærker meget mere goodwill og meget mere forståelse, snarere i forholdet 75-25 end i fifty-fifty. Og nu har vi altså debatten om flygtninge og indvandrere, og dér er denne opdeling noget lignende.

Jeg har tænkt mig ikke at deltage for alvor i debatten i dag, men henvise til den tale, jeg på CD's vegne holdt den 22. januar.

Det er altså kun tre måneder siden, vi havde de samme forslag oppe til en grundig førstebehandling. Og det står i fortrykshæfte nr. 12, side 3289, hvis der er nogle, der slet ikke kan modstå fristelsen til at genlæse, hvad jeg fik sagt dengang, så jeg kan ikke se nogen grund til at gentage det forfra. Og jeg vil også af en anden grund ikke gå ind i enkeltheder i lovforslagene, for så kan jeg risikere at grave grøfter, og det er meget vigtigere for os, at vi får grøfterne fyldt op og finder hinanden i et bredt flertal. Det redegjorde jeg også for den 22. januar 1998.

Og jeg tilsiger ministeren, at vi lægger hans forslag til grund for den enighed, vi skal opnå, og jeg anmoder alle kræfter til at medvirke til, at vi når det brede flertal, som sagen ikke bare fortjener, men nødvendiggør. Og jeg har tillid til, at det vil lykkes, og jeg håber, at ministeren inden så længe vil tilkalde de relevante partier. For der er i hvert fald to partier her i Tinget, som har meldt, at de ikke er interesserede, og så behøver vi da ikke at have dem med ved forhandlingsbordet, men lad så os andre træde sammen og forsøge at nå til noget forstandigt.

Jeg vil så som sagt ikke bruge hele min taletid, men slutte min tale med et citat og for en gangs skyld et lidt længere citat. Det er fra den nye, samlede udgave af Benny Andersens digte, og den er på små tusind sider og kan købes for 198 kr. og findes sikkert også i Folketingets Bibliotek. Og jeg skylder biskop Keld Holm, at han har gjort opmærksom på dette digt af Benny Andersen, idet han læste det op ved indledningen af en høring, som vi var til i Rådet for Etnisk Ligestilling i mandags.

Og da dette her nok så meget er en holdningsdebat som en debat om tekniske enkeltheder, skal jeg altså slutte min tale med dette digt:

»Før holdt de sig skjult
skrev anonyme breve
kom med anonyme tilråb
anonyme opringninger

foretog anonyme overfald
 nu tør de kaste maskerne
 nu har de navne og ansigter
 gode danske navne
 knyttede danske ansigter
 nu har de opdaget hinanden
 gennem læserbreve
 gennem meningsmålinger
 gennem radio og fjernsyn
 de kan mærke de blir flere og flere
 hævder allerede
 at være de fleste
 endnu er de ikke organiseret
 endnu marcherer de ikke i takt
 men partiet står parat
 med åbne arme
 og lukkede grænser

Mangt og meget sker
 med overrumplende skift
 i dette sekels krampetrækninger

Flygtninge
 indvandrere
 alle I med anderledes hår
 anderledes næse
 anderledes hudfarve
 anderledes tro og skikke:

Dette er H.C. Andersens land
 lær af ham og bliv klogere
 nationalsporten er kanøfling
 humoren brolagt med bananskaller
 i folkeviddets troldspejl ses
 ofre
 som trusler
 medmenneskelighed
 som udansk

Her er det en dyd
 selv for højtuddannede
 at lade som om man hverken
 kan læse eller regne
 så få tusinder gøres
 vupti
 til en folkevandring

Giv agt når nogen siger:
 – Jeg er ikke racist, men –
 Så er det bare om
 at springe til side
 før de brækker sig over jer.

Danmark
 engang besat af gale germanere
 snart besat af besatte danskere
 mit land beboet af rygge
 mit land hvor der jævnlgt
 er rift om sko
 der er få små
 mit land med skrumpehorisont
 forvekslet med verdens navle

Danmark
 mit skulende land
 bliv voksent og stort
 slå øjnene op
 slå armene ud
 så vi kan rette ryggen
 ved at tilhøre dig

Danmark
 gør dig ikke mindre end du er
 udgør
 udfyld din del af verden
 gør vores skam til skamme
 at vi kan forny dit ry.«

Med tak til Benny Andersen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan ikke leve op til hr. Arne Melchior's lyriske udgydelser her; det kan jeg altså ikke, men måske kan jeg fortælle hr. Arne Melchior, hvad der i virkeligheden foregår i samfundet.

Hr. Arne Melchior føler, at venligheden over for det, han nu står for med hensyn til de fremmede, er 75-25 i stedet for fifty-fifty, og det kan jeg da godt forstå, for når man har mødt hr. Arne Melchior under valgkampen eller hørt og set, hvad hr. Arne Melchior har sagt, så skal man ikke have ørene i maskinen fra den side ved øje til øje med hr. Arne Melchior at begynde at diskutere udlændingeproblemer, for så ved man nok, hvad man får kastet i hovedet. Så jeg tror, hr. Arne Melchior ingen chance har for overhovedet at vide, hvad der i virkeligheden foregår blandt de 50 pct. af den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Vi hørte jo ikke noget eksempel på, hvad det er, jeg har sagt af slemme ting, eller hvad det er, nogle har fået kastet i hovedet, og jeg plejer at være ganske høvisk i min tale, og jeg har ikke

overfaldet min ærede kollega. Der var overhovedet ikke noget dokumentation for noget. Det var en tom påstand.

De lyriske udfoldelser var for øvrigt ikke mine. Jeg læste bare op, hvad den kloge Benny Andersen har skrevet. Men jeg tror nok, at min føling med, hvad der sker her i landet, kan måle sig med fru Skaarups, og jeg tror nok, at jeg får lige så mange breve og opringninger, som fru Skaarup, og bliver stoppet fem tusinde gange oftere på gaden og i bussen og i forretningerne, end fru Skaarup gør, og folk henvender sig ofte naturligt med kritik.

Så jeg ved nøjagtig lige så godt som nogen anden her i salen, hvad der rører sig i befolkningen. Vores bedømmelse og tydning af det kan være forskellig, og al ære det, men at jeg ikke skulle have kontakt med den store befolkning, må fruén længere ud på landet med.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg vil gerne gøre hr. Arne Melchior opmærksom på, at det medlem, der er tale om, hedder fru Aase D. Madsen.

Arne Melchior (CD):

Jeg beder fru Madsen dybt om undskyldning.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det igen fru Aase D. Madsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Hvis jeg har taget fejl i mine synspunkter med hensyn til, hvad der foregår i den danske befolkning – og det kan da godt være – så kan vi jo lade det komme an på en prøve, en meget realistisk prøve: Lad os spørge den danske befolkning, lad os holde en folkeafstemning om disse to lovforslag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det forslag har vi jo nu hørt snesevis af gange, og der har aldrig været over 10 procents tilslutning her i Folketinget til det, tror jeg. Og for det første kan folkeafstemninger kun udskrives om lovforslag, for det andet kan de ikke besvare enkeltheder i synspunkter, men kun give et bart ja eller nej, og for det tredje er CD modstander af folkeafstemninger generelt, for som Erhard Jacobsen sagde engang, bliver det mere en

stemningssag end en egentlig afstemnings- altså valgsag.

Så det er ikke kun i denne sag, vi er modstandere af flittig brug af folkeafstemninger; det gælder alle sager; for det er som regel reaktionære resultater, der kommer ud af dem, og ikke et varigt udtryk for, hvad befolkningen virkelig tænker og mener.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Kjærsgaard for en kort bemærkning og derefter fru Aase D. Madsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Ja, man kan godt sende lovforslag til folkeafstemning, og hvis nu f.eks. Venstre og De Konservative ville besinde sig og stemme nej til de her forslag, kunne man godt sende forslagene ud til folkeafstemning. Det kunne man sagtens gøre efter grundloven.

Og så vil jeg godt spørge hr. Arne Melchior, om hr. Melchior mener, at hvis det nu skulle blive et ja ved den folkeafstemning, som vi skal have den 28. maj – det håber Dansk Folkeparti ikke på, Dansk Folkeparti anbefaler og håber på et nej, men hvis det nu skulle blive et ja – er det også et udtryk for en stemning.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg mener modsat hr. Arne Melchior, at netop en folkeafstemning vil give anledning til en lødig debat om indholdet i disse to lovforslag, for så bliver den danske befolkning nødt til at sætte sig ind i indholdet. Og den danske befolkning aner for 90 procents vedkommende – ja, jeg kan næsten sige for 95 procents vedkommende – ikke, hvad det er, vi er ved at vedtage i dette øjeblik. Så det vil give en lødig debat, og det vil give indhold i debatten.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard modsagde ikke det, jeg sagde, for jeg har ikke sagt, at det ikke kan lade sig gøre efter grundloven; det kan det da sagtens. Jeg sagde bare, at der endnu aldrig har været mere end 10 pct. af Folketinget, der har ønsket, at det skulle ud til folkeafstemning. Og det vil der heller ikke være i dag, og derfor er det en tom diskussion at diskutere det, men man er da velkommen, bliv da bare ved! Vi har hørt det 20

gange, og lad os såmænd bare høre det 20 gange til, men flertallet for at få en sådan folkeafstemning er altså ikke vokset, og der skal et vist antal til, som ikke er opnåeligt.

Og så er jeg uenig med fru Madsen i, at befolkningen er nødt til at sætte sig ind i noget – fru Aase Madsen, fru Aase D. Madsen; undskyld, jeg skal aldrig gøre det mere, men jeg tog altså fejl af en anden kollega, undskyld – for det er ikke rigtigt, at befolkningen er nødt til noget som helst; befolkningen gør, lige hvad den vil. Og jeg er sikker på, at flertallet – det kæmpestore flertal af befolkningen – ikke vil lade sig lokke eller tvinge til at sætte sig ind i disse to tykke, fede, svært sammensatte lovgivningers mange krinkelkroge.

Det er jeg sikker på, ikke fordi de ikke kan, for det kan de lige så godt, som vi kan, men for det første er de ikke nødt til det, og for det andet er jeg sikker på, at de ikke vil lade sig lokke til det af fru Aase D. Madsen, for de gør, nøjagtig hvad der passer dem.

Og jeg er stadig væk modstander af folkeafstemninger, for man skal svare på kringlede, indviklede spørgsmål med et ja eller et nej, og den form egner sig ikke til afgørelse af sådanne sager.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Jeg synes, det er dejligt, at debatten udvides i poetisk retning, og derfor får jeg lyst til også at citere den samme Benny Andersen, som hr. Arne Melchior citerede for et øjeblik siden, for fire små linjer, som jeg formåede ham at skrive for ca. 20 år siden til brug for nogle tv-udsendelser, som jeg dengang producerede, og de lyder som følger:

»Danmark er et udstrakt land
fordelt på mange øer.
Mellem dem er meget vand,
og på dem ligger søer.
Spredte øer titter frem
som tuer i en vandmark.
Samles kan de kun af dem,
der synger en sang om Danmark.«

Sådan!

Og det lille vers havde jeg i baghovedet, da jeg på dronningens fødselsdag forleden kørte ude fra min bopæl på det yderste Nørrebro

med en linje 5. For i bussen sad der to danske børn, som var på vej til skole, og ved det næste stoppested stod der to indvandrerbørn, og de to danske børn jublede, da de så dem, og de kom ind i bussen, og de delte sæder. Og så sagde den lille indvandrerdreng til den danske pige: »Hvorfor flager de i dag?« Det var der ingen der vidste. Så sagde den anden indvandrerdreng: »Det er nok, fordi der kommer en eller anden diktator på besøg i Danmark.« Men det troede den første dreng ikke på, så han gik hen og spurgte buschaufføren, og han kom jublende tilbage og sagde: »Nej, ved I hvad det er? Det er dronningens fødselsdag.«

Sagt af en dejlig indvandrerdreng på 8 år!

Og jeg har tænkt mig at gøre nøjagtig det samme, som hr. Arne Melchior gjorde, nemlig at henvise til den flotte tale, jeg holdt ved den første fremsættelse af det her forslag, og det vil jeg så gøre. Jeg har dog ikke sidetallene, men de, der er interesserede, kan selvfølgelig slå det op.

Men jeg har selvfølgelig lyst til at sige lidt alligevel og trække nogle af de ting frem, som er årsagen til, at Det Radikale Venstre har haft stor lyst til at gå ind i dette arbejde med at få skabt en bedre integrationsmulighed for de fremmede i vores land ved at være med til at udarbejde forslaget til denne integrationslov.

Udgangspunktet har nemlig været ønsket om at foretage en bedre integration, og vores holdninger og vores debatter i Det Radikale Venstre har overhovedet ikke taget udgangspunkt i det, der høres i dele af den danske befolkning, og som styrkes af udsagnene fra den yderste højrefløj.

Når vi siger, at vi ønsker en bedre integration, så er det med baggrund i, at vi gerne vil styrke flygtningenes selvværd og selvrespekt for derigennem at give dem en øget mulighed for at vende tilbage i ære og værdighed på det tidspunkt, hvor det måtte være muligt.

Derfor tager vi afstand fra den kritik af forslaget, der især er kommet fra Venstre: at vi med dette lovforslag gør Danmark til et indvandrerland. Det er ikke tanken. Tanken er at give de stakler, der får asyl i vores land på grund af forfølgelse og fornedrelse, en bedre mulighed for i kort eller længere tid at leve sig mere ind i vores samfund og blive mere selvhjulpne for derigennem at give dem muligheden for at betale noget tilbage til det samfund, som de p.t. er en del af, også i form af et økonomisk bidrag ved, at de får en placering på

arbejdsmarkedet og dermed kommer til at betale skat.

Og vi er helt klar over, at det, at vi giver kommunerne integrationsansvaret fra dag nul efter asyl, er en stor fordel – som jeg også har sagt i debatten tidligere i dag – som også Dansk Flygtningehjælp, der har haft ansvaret tidligere, har ønsket sig. For vi tror netop, at i takt med, at man kommer hurtigere i berøring med et arbejdsmarked eller et uddannelsesmarked, får man en meget hurtigere og tættere kontakt med dem, som jeg kalder hverdagsdanskerne. Og det betyder en øget sprogmotivering og dermed en hurtigere sprogdudvikling, men det gør også, at den direkte tilknytning til det, vi kalder det civile Danmark, det civile samfund, sker meget før og bliver meget tydeligere.

Derfor er det også en væsentlig ting i lovforslaget, at vi ønsker at fastholde flygtningene så lang tid som muligt i det samfund, de bliver placeret i efter den visitation, som skal foretages, når de bliver overgivet fra Røde Kors-systemet.

Og jeg vil gerne lægge vægt på, at der i den visitationsperiode, der foregår, skal lægges tydelig vægt på, hvad der er den enkelte flygtningens ønske med hensyn til uddannelse eller beskæftigelse, og hvad der er flygtningens ønske med hensyn til de menneskers nationalitet, som den pågældende vil være sammen med, om vedkommende gerne vil fortsætte med fortrinsvis at være sammen med sine egne i dette samfund, og om han eller hun gerne vil være i en stor by eller hellere vil være i et mindre samfund.

Alle sådan nogle parametre skal selvfølgelig bygges ind i den visitation, og det er på baggrund af det, vi synes, det er en god idé, at man herefter søger at fastholde flygtningene så længe som muligt i det nærsamfund, som netop i kraft af, at integrationsindsatsen ligger tættere på kommunen nu end i Dansk Flygtningehjælpsperiode, gør, at det civile samfund træder meget tydeligere ind i samarbejdet.

En anden ting, som jeg synes det er væsentligt at sige noget om, er, at kommunernes engagement i denne indsats jo styrkes væsentligt i og med, at der ligger nogle økonomiske incitamenter for kommunerne i at gøre indsatsen så godt og så helhjertet som muligt fra første færd, for i det øjeblik det lykkes for nogle flygtninge at komme ud af introduktionsprogrammet i og med, at de går i gang med en uddannelse eller kommer ind i et aktivt arbejdsliv, tilflyder der

den pågældende primærkommune en fortjeneste, fordi den har gjort indsatsen godt nok.

Og jeg tror, det er det forhold, der har gjort, at så få borgmestre har ytret sig kritisk om forslaget, efter at det blev fremsat første gang i december måned, og det har vi kun hørt ganske få gøre siden hen. Og derfor håber jeg, at Venstre og De Konservative, når vi nu går ned i substansen under forhandlingerne i udvalget, virkelig vil lytte til, hvad Borgmesterdanmark har sagt, så vi heller ikke på den led skal se nogen grave sig ned i skyttegrave.

Fra Det Radikale Venstres side glæder vi os til debatten og til samarbejdet i udvalget og ser frem til at få så bred en aftale om disse forslag som overhovedet muligt.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

I det store hele har de to lovforslag været til førstebehandling en gang tidligere, og ved den lejlighed gjorde vi det klart fra Enhedslistens side, hvad holdningen til de lovforslag var, og derfor skal jeg ikke gentage i detaljer, hvad jeg sagde dengang, men blot sige, at det er vores opfattelse, at regeringen med udspillene til de to love knæsetter diskrimination og stavnsbinding af bestemte befolkningsgrupper som princip.

Det kritiserede vi, da vi diskuterede de to forslag i deres tidligere udformning for et par måneder siden, og det gør vi sådan set også i dag.

Siden debatten den 22. januar har der været afholdt folketingsvalg, og regeringen og indenrigsministeren har haft alle muligheder for at analysere debatten og de synspunkter, som blev fremsat. Og med de to foreliggende forslag kan vi konstatere, at det har ministeren også gjort, men desværre bare i den modsatte retning af, hvad vi ønskede og tilbød at være med til.

Vi sagde dengang, at vi gerne ville bidrage til, at der blev vedtaget en integrationslovgivning, for det er efter vores opfattelse vigtigt for de nye danskeres placering i samfundet, at der sættes ind med en målrettet indsats, og den skal efter vores opfattelse omfatte både flygtninge og indvandrere.

Heri er vi enige med regeringen, men så desværre ikke ret meget længere. Vi ønsker nemlig en integration, som skal ske ud fra ligestilling og solidaritet og uden diskrimination, og

det er ikke de holdninger, der ligger til grund for regeringens udspil.

De to vigtigste områder, hvor det kommer til udtryk, er i forslaget om, at udlændinge skal have en lavere integrationsydelse end danskere på kontanthjælp, og i forslaget om den 3-årige stavnsbinding i bestemte kommuner, udlændinge skal underkastes. Om begge dele sagde vi for godt og vel 3 måneder siden til ministeren, at kunne vi få fjernet de elementer fra forslaget til integrationslov, havde vi også politisk vilje til at finde fornuftige løsninger i øvrigt. Men ministeren har ikke ønsket at gå den vej, og det har vi kunnet konstatere dels gennem pressens reportager om forhandlingerne med højrefløjen og dels gennem de foreliggende lovforslag og de bemærkninger, som ledsager dem.

Lovforslagene ligner i hovedsagen de tidligere, men på enkelte punkter har ministeren tilsyneladende ment, at stramningerne ikke har været tilstrækkelige. Om det skyldes et taktisk hensyn til højrefløjens ønsker, som har skullet imødekommes, skal jeg lade være usagt. Jeg kan blot konstatere, at ingen af de ændringer, som er kommet ind i forslagene siden januar, peger i retning af at fjerne diskrimination og stavnsbinding, og dermed er det klart, at regeringen har valgt side i sagen. Man ønsker ikke at lave integrationslovgivning med venstrefløjen i Folketinget. Det er ministerens valg, og det må vi og de mange organisationer, som har advaret mod de alvorlige menneskeretlige og konventionsmæssige problemer, forslagene indeholder, selvfølgelig tage til efterretning.

At regeringen imidlertid ikke har det helt godt med argumentationen for sine forslag om henholdsvis integrationsydelsen og stavnsbindingen, vidner de to nye forslags bemærkninger om. Med hensyn til integrationsydelsen har ministeren her fået sine embedsmænd til at udvikle en meget sofistikeret argumentation for, hvorfor forslaget ikke strider mod flygtningekonventionens artikel 23.

Jeg vil godt give to kokkehuur for den kulinariske indsats ved argumentgryderne, men så heller ikke mere. Hvis man skiller søvsen fra kartoflerne i denne sammenkøgte ret, er det, der bliver tilbage efter sammenligningen mellem udlændinge under integration og studerende, at regeringen med vold og magt vil knæ sætte princippet om, at flygtninge ikke skal sammenlignes med danske statsborgere på kontanthjælp, som har været udsat for sociale

begivenheder som f.eks. arbejdsløshed, sygdom eller noget tilsvarende.

Vi mener ærlig talt, det ville være rimeligt at sammenligne netop en flygtning, som har måttet opgive sit tidligere liv og flygte for at undgå forfølgelse, med en dansker, som har været ude for en alvorlig social begivenhed, hvad enten det er alvorlig sygdom eller fyring fra arbejdet, og ikke med en studerende. Udlændingen og den fyrede dansker har – også selv om man ser bort fra deres forskellige baggrund – været udsat for en social begivenhed, de er blevet påført af andre; men det samme gælder ikke for den studerende, som frivilligt har besluttet at uddanne sig, og som både kan optage lån og tjene penge ved siden af studierne i en størrelsesorden, som overgår det, man kan få i kontanthjælp. En flygtning må godt tjene noget ved siden af introduktionsydelsen, men kun op til kontanthjælpsniveauet. Efter vores opfattelse er det en sammenligning, som savner udgangspunkt i virkeligheden. Det er naturligvis en politisk holdningssag, det erkender vi, og det er her, vandene skilles mellem regeringen og Enhedslisten.

Vi mener også, man skal tage hensyn til, om disse holdninger er i konflikt med de grundlæggende menneskeretlighedsprincipper, som vi støtter. Det mener vi dette forslag er, og det er jo ikke bare vores holdning. Den samme holdning har en lang række organisationer, som netop beskæftiger sig med flygtninges rettigheder.

Med hensyn til stavnsbindingen har ministeren også her forsøgt sig med en sammenkøjt ret; men uanset den udsøgte opskrift på, hvorfor det ikke er diskrimination i forhold til FN-Konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og den europæiske menneskeretlighedskonvention, rokker det ikke ved, at der med forslaget indføres et princip om, at medlemmer af en bestemt gruppe i befolkningen kan blive udsat for straf i form af lavere ydelser, hvis den gør brug af en rettilighed, som folk med fast opholdstilladelse eller statsborgerskab frit kan benytte sig af, nemlig retten til at bosætte sig, hvor man ønsker det, uden at der gribes ind fra myndighedernes side.

Afslutningsvis skal jeg blot konstatere, at regeringen har besluttet sig for at gå i en bestemt retning, nemlig til højre. Det vil selvfølgelig ikke fremme integrationen, sådan som vi har behov for, det vil fremme diskriminationen. Det vil gøre diskrimination til et lovfæstet prin-

cip i Danmark og dermed fremme konflikterne, og der er jo et godt, gammelt ordsprog, der siger, at som man sår, høster man.

Tom Behnke (FP):

Det er nu anden gang, vi har førstebehandling af disse to forslag. Sidst var det som nævnt den 22. januar, og jeg skal henvise til Folketingets forhandlinger, side 3283-3285, hvor der er en ganske grundig gennemgang af forslagene fra min side.

Det nye i de to forslag – for der er jo kommet lidt nyt ind, inden ministeren genfremsatte forslagene – er på den ene side, at man slækker på forsørgelseskravet, og det synes vi er lidt kedeligt. Det andet er, at man slækker på integrationskravet, og det synes vi også er kedeligt, så for Fremskridtspartiets vedkommende synes vi egentlig ikke, det er særlig positivt, at ministeren har taget forslagene under behandling, inden de nåede frem til en ny førstebehandling. Vi kan forstå, at der er inviteret til forhandlinger om, hvordan forslagene skal se ud i den endelige form, og det vil jeg vende tilbage til senere.

Det er kendetegnende for de to forslag, at de fortsat er alt for tynde i forhold til, hvad indenrigsministeren har lovet, de løfter, indenrigsministeren har givet, og de holdninger, indenrigsministeren har givet udtryk for – ganske vist hovedsagelig, da indenrigsministeren var borgmester og var ved at være færdig med sin borgmestergerning og tænkte, at nu kunne han godt tillade sig at sige sin ærlige mening. Så fik vi den ærlige mening fra borgmester Thorchild Simonsen, men siden er det jo gået ned at bakte. Det er, som om indenrigsministeren fuldstændig har glemt, hvad han sagde, da han var borgmester.

Der er ingen tvivl om, at i Fremskridtspartiet har vi den opfattelse, at indvandrere skal integreres, og det skal de så hurtigt som muligt. Vi har den opfattelse, at man skal gøre, hvad der er muligt, for at indvandrere kan blive integreret i det danske samfund, og vi har også viljen til at stille krav, bl.a. om at de skal kunne dansk. Det er et væsentligt element, hvis man ønsker at komme til Danmark som indvandrer og dermed blive i Danmark resten af sit liv.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at reelle flygtninge naturligvis skal hjælpes. Men de skal ikke nødvendigvis hjælpes i Danmark, for problemet er jo, at for de samme penge, vi yder til flygt-

ninge her i landet, kunne vi hjælpe et sted mellem 12 og 14 gange så mange flygtninge i nærområderne. Derfor er det en ganske inhuman metode, der er valgt, når man tager nogle få flygtninge til Danmark set i forhold til det samlede flygtningeantal på verdensplan og forkæler dem på både den ene og den anden måde. Det ville være mere humant og menneskeligt, hvis man hjalp flere flygtninge.

Men én ting er helt sikker: Fremskridtspartiet har den opfattelse, at flygtninge er flygtninge, og de skal ikke integreres i det danske samfund. Det er en misforståelse at integrere flygtninge. De er i Danmark midlertidigt, og sådan skal det være.

Forslaget til integrationslov, som ministeren nu har fremsat for anden gang, er det værste forslag, der nogen sinde er fremkommet på udlændingområdet. Det er det allerværste, jeg nogen sinde har set. Med forslaget gør man flygtninge til indvandrere allerede fra den dag, de kommer til Danmark, og man forhøjer udgiften til udlændinge med yderligere 320 mio. kr. om året, plus at der allerede i år skal gives en ekstraordinær bistand på 300 mio. kr. Man giver de fremmede en række positive særbehandling, man giver tilskud til samkvem med egne børn, så børnene kan få betalt rejserne, man har tænkt sig at nedsætte en række råd for etniske minoriteter, og der skal laves et repræsentantskab for disse råd. Igen en masse bureaukrati, som vil koste en masse penge.

Det er sådan, at Udlændingestyrelsen, som jo er helt uden for politisk kontrol, kan tvangsplacere udlændinge i såvel amter som kommuner efter forgodtbefindende, og man kan så stille sig selv spørgsmålet: Hvem vil det gå ud over? Jo, hvis en kommune enten arealmæssigt, økonomisk eller på anden måde ikke har kapacitet til at tage flere flygtninge og alligevel bliver påtvunget et antal flygtninge, vil borgerne i den pågældende kommune så bebrejde indenrigsministeren det? Næh! Vil man bebrejde Folketinget det? Næh! Sagen er, at man vil forholde sig til det, man kan se i sin dagligdag, og derfor vil vreden gå ud over de fremmede. Det er ikke rimeligt, og regeringen og ministeren burde indse, at med dette forslag fremmer man ikke integrationen. Tværtimod vil modstanden blive endnu større.

Der er også det ved det, at Udlændingestyrelsen kan lægge beslag på såvel private som almenyttige boliger og springe boligkøerne over, til trods for at en række danskere har stået

på venteliste i måske endda ganske mange år. Her kan man altså dispensere, fjerne ventelisterne og lade de fremmede komme foran. Det er heller ikke rimeligt, og det er en forskelsbehandling, som selv indenrigsministeren tidligere har udtalt sig imod. Indenrigsministeren har jo offentligt udtalt, at positiv forskelsbehandling er at gøre de fremmede en bjørnetjeneste, og jeg er ganske enig med indenrigsministeren. Jeg forstår bare ikke, at indenrigsministeren fremsætter forslag, der er i direkte modstrid med, hvad ministeren selv har sagt.

I det andet forslag er der tilsyneladende tale om opstramninger. Ud fra overskrifterne til nogle af paragrafferne kunne det i hvert fald godt se ud, som om det var tilfældet. Men samtidig følger der stribevis af undtagelser med, og de bevirker, at loven næppe får den store betydning. Det vil vi komme til at se.

Jeg er ganske enig i Venstres og De Konserveratives indvendinger i debatten, og jeg håber meget, at Venstre og De Konserverative – som formentlig bliver inviteret med til forhandlingsbordet i modsætning til Fremskridtspartiet – vil holde fast i, at den såkaldte 3-års-regel bliver udvidet til 7 år. Det håber vi meget at Venstre og De Konserverative får held med.

Vi er også meget enige med Venstre og De Konserverative i, at det væsentlige problem er, at man med forslaget tvinger kommunerne til at modtage et bestemt antal flygtninge. Jeg har dog hørt, at den konservative ordfører – i hvert fald officielt – har udtalt, at det kunne være lidt sukker på forslaget, hvis det var sådan, at staten skulle betale udgifterne. Ja, måske, men principielt er vi enige i, at det ikke skal være sådan, at kommunerne bliver tvunget til noget. Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at kommunerne helt frivilligt skal kunne bestemme, hvor mange udlændinge de ønsker at tage imod.

Hvis det stod til Fremskridtspartiet, blev lovgivningen først og fremmest ændret på en sådan måde, at tilstrømningen af udlændinge til Danmark blev begrænset. Det kunne bl.a. gøres ved at ophæve de facto-begrebet, de facto-begrebet, som jo dækker over personer, som ikke er flygtninge, men er i en flygtningelignende situation og derfor ikke er blandt dem, vi internationalt er forpligtet til at modtage. Ved at modtage dem strækker vi os længere, end de fleste af de lande, vi sammenligner os med, går med til. Det har vi kunnet se af, at en eller måske endda flere grupper af såkaldte flygtninge, som ikke er i stand til at få opholdstilladelse

i andre lande, bevidst søger mod Danmark, fordi de ved, der er en særlig stor mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark.

Det andet, man burde gøre, var at fratage Dansk Flygtningehjælp dens vetoret. I det øjeblik, det skete, ville systemet køre langt mere smidigt og langt mere retfærdigt efter vores opfattelse. Det er også vores opfattelse, at når det gælder dem, der kommer til Danmark og får lov til at blive i Danmark, burde vi være langt mere konsekvente med hensyn til udvisning af dem, der begår kriminalitet her i landet, end vi er i dag.

Det er vores opfattelse, at det skal sikres, at flygtninge ikke bliver gjort til indvandrere. Flygtninge er personer, som midlertidigt er i Danmark, og i stedet for det, ministeren nu lægger op til, burde der gøres en stor indsats for at forberede dem på at vende tilbage til deres hjemland og uddanne dem til de funktioner, de typisk skulle udføre, når de var vendt tilbage og skulle hjælpe med genopbygningen af deres eget land. Man skulle også sørge for, at de pågældende kommer hjem, så snart det er muligt at komme hjem, for efter Fremskridtspartiets opfattelse er det helt forkert, at flygtninge bliver integreret.

Det er også en helt forkert måde, både regeringen og myndighederne arbejder på i øjeblikket, når man i den grad klientgør de fremmede, når de kommer til Danmark. Det er at gøre dem en bjørnetjeneste. I stedet skulle man selvfølgelig stille krav til de fremmede, for det ville alt andet lige lette integrationen for dem, der skal integreres i det danske samfund. Vi ved jo, at hvis vi kigger på nogle af de lande, vi i øvrigt sammenligner os med – Canada, Tyskland og England f.eks. – hvor der stilles krav til de udlændinge, der kommer til landet, har de langt nemmere ved at blive integreret i det omfang, de skal integreres.

Endelig er det vores opfattelse, at der skal foretages nogle væsentlige opstramninger med hensyn til tildeling af dansk statsborgerskab, men det kommer vi jo nærmere ind på ved en anden lejlighed.

Alt dette ville være relevante tiltag på udlændingeområdet, og det ville være i overensstemmelse med, hvad den nuværende indenrigsminister udtalte, da der i hans sidste borgmesterdage var udsigt til, at han ikke længere skulle være aktiv i dansk politik. Da turde borgmester Thorkild Simonsen udtale de berømte ord, og de var fint i overensstemmelse

med det, jeg har sagt. Det er helt givet, at hvis indenrigsministeren vil forhandle ud fra det, jeg her har skitseret, er vi meget interesserede i at komme til forhandlingsbordet. Men det går nok, som det plejer: Vi får ikke lov til at være med.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det ville da også være spild af alle forhandleres inklusive hr. Tom Behnkes egen tid, hvis han skulle være med til at forhandle om noget, som han overhovedet ikke er interesseret i at bidrage til. Det har han da sikkert ret i.

Men så var hr. Tom Behnke inde på, at han ved, hvordan folk vil reagere, hvis de i deres hjemkommune, på deres hjemegn ser nogle flygtninge. Det vil de ifølge hr. Tom Behnke ikke bebrejde ministeren og ikke bebrejde Folketinget, men bebrejde flygtningene. Det siger hr. Behnke, og jeg siger: Tyv tror, hver mand stjæler. Det må vel være udtryk for hr. Behnkes egne tanker og for, at han omgås nogle underlige mennesker.

Det er sjovt, at de mennesker, jeg træffer, siger: Hvor er jeg stolt af at høre til et folk, som selvfølgelig gør sin pligt over for nødlidende mennesker. Sådan siger de. Hvor tænker hr. Behnke dog ringe om den danske befolkning. Heldigvis er den langt, langt bedre.

Hr. Behnke går minsandten rundt og ligner et menneske, og han skulle hellere fortælle dem i sin bekendtskabskreds, der tænker, som han her har givet udtryk for, at sådan bør de ikke tænke, men at de skal række en hjælpende hånd mod de mennesker, tale med dem og få dem til at føle sig hjemme.

Jann Sjørnsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti synes vi helt grundlæggende, at regeringen med de lovforslag, der nu er til behandling, og som tidligere har været behandlet her i Tinget, har mestret både at holde hovedet koldt i den noget ophedede debat, der fra tid til anden har været på udlændingeområdet, og samtidig også hjertet varmt i forhold til at sikre både flygtninge og indvandrere en velkomst i Danmark, som vi kan være bekendt.

For os er det vigtigt, at vores forhold til udlændinge herhjemme er præget af både gæstfrihed og tolerance, også selv om det hverken er muligt eller ønskeligt for Danmark at lade grænserne være så åbne, at der er ube-

grænset adgang til landet, hvilket der jo altså heller ikke er i dag.

Vi skal fra dansk side være med til sammen med andre lande at løse verdens flygtningeproblemer, således at alle flygtninge kan få en tryk og værdig tilværelse, og det skal selvfølgelig ske på baggrund af de internationalt indgåede konventioner, som også er baggrunden for de lovforslag, regeringen har fremsat.

Vi glæder os over, at der nu er taget fat på at få lavet en samlet integrationspolitik. Det synes vi er fint.

Vi synes også, det er fint, at der i integrationsdelen i lovforslagene lægges op til, at man skal gøre det muligt for flygtningene at blive bedre forberedt til også på et tidspunkt at kunne vende hjem til deres hjemland, hvis det kan blive muligt.

Det får mig også til at nævne, at jeg sådan set synes, det er lidt ærgerligt, men det er jo så også forståeligt af tidsmæssige grunde, at det i forbindelse med disse lovforslag ikke er lykkedes mere aktivt at inddrage hele repatrieringsaspektet, de muligheder, som vi kan hjælpe flygtninge med i forhold til det at kunne vende hjem igen. Her har vi for Kristeligt Folkeparti at se helt klart et hængeparti, som vi må tage fat på i den næste folketingsamling.

Når det er sagt, er vi altså glade over, at Folketinget nu for alvor får lavet en samlet integrationspolitik.

Vi synes, det er rigtigt, at ansvaret for integrationen nu placeres entydigt hos kommunerne lige fra første dag, og til integrationsprogrammet er gennemført. Det synes vi er en rigtig grundtanke.

Vi har dog en lille protestant, hvis man må have lov til at sige det sådan, at gøre i den forbindelse, og den gælder de næstfølgende lovforslag, der skal behandles, nemlig det, at ansvaret, for så vidt angår sprogundervisningen, bliver flyttet fra amterne til kommunerne; men det skal vores ordfører på området komme ind på efterfølgende.

Netop fordi ansvaret for integrationsindsatsen entydigt placeres hos kommunerne, synes jeg også, det er vigtigt at fastslå, at alle kommuner derfor også har et ansvar for at modtage flygtninge. Vi skal løfte i flok. Det gør langt de fleste kommuner også og tager deres del af ansvaret.

Dermed være altså også sagt, at Kristeligt Folkeparti kan støtte regeringens meget omdiskuterede forslag om placering af flygtninge og

det, som nogle kalder de tvangsmæssige foranstaltninger i den sammenhæng. Jeg synes dog ikke, det er så voldsomt endda. Jeg synes faktisk, det er ganske fornuftigt, at der sikres en rimelig fast boligplacering i de 3 år, som integrationsprogrammet skal løbe over, sådan at vi netop sikrer, at flygtninge – og de indvandrere, der også skal indgå i programmet – kan få så meget udbytte af integrationsfasen som overhovedet muligt. Jeg har da også i dag hørt i hvert fald den socialdemokratiske ordfører give udtryk for, at der måske her var noget, man kunne diskutere yderligere, så det blev knap så stramt som det, regeringen har lagt op til, og det er o.k. for os også at tage den diskussion under den efterfølgende udvalgsbehandling.

Der er to væsentlige punkter i regeringens lovforslag, hvor Kristeligt Folkeparti har problemer. Vi er for det første enige i regeringens ønsker om at bekæmpe proformaægteskaber og undgå, at der bliver indgået ægteskaber, som den ene af ægtefællerne nærmest er tvunget til. Det er klart, at det kan ingen være tilhænger af. Men vi synes, at regeringen går meget langt i sine bestræbelser ved ligefrem at fjerne asylsøgers ret til at indgå ægteskab i den fase, hvor de søger om asyl. Det synes vi er at gå for langt ikke mindst i betragtning af, at vi er et parti, der lægger grundlæggende vægt på familiens betydning og også i den sammenhæng ægteskabets betydning. Og vi synes rent ud sagt, det er en uting, at man ligesom vil sætte grænser op for, hvornår folk må gifte sig. Det er ikke acceptabelt.

For det andet er der spørgsmålet om, hvornår flygtninge skal kunne opnå permanent opholdstilladelse her i Danmark. Vi ønsker faktisk, at den nuværende grænse bliver ændret fra 3 til 5 år. Når flygtninge først har fået permanent opholdstilladelse i Danmark, er det da klart, at de også på det tidspunkt skal have lov til at etablere sig for alvor i det land, de nu er kommet til, og indrette sig på, at fremtiden ligger i Danmark.

Sådan som det er nu, vil de første 3 års ophold i Danmark være af midlertidig karakter, fordi de jo altså løber en risiko for at blive hjemsendt inden for den pågældende periode eller selv søger hjem, hvis forholdene i hjemlandet tillader det.

Vi synes, at det, der kan tale for at ændre perioden fra 3 til 5 år, er, at man så kan gøre sig større forhåbninger om, at situationen i hjemlandet vil forandre sig. Det spiller også ind i

vores overvejelser her, at den gennemsnitlige behandlingstid for asylansøgninger er blevet begrænset, således at den tid, der kommer til at gå ud over 3 tre år, i dag ikke er så lang endda.

Jeg nævner det også, fordi jeg mener, at der her er et af de punkter, hvor regeringen bliver nødt til at bøje sig også for det helt klare ønske, vi har om, at der skal indgås et bredt forlig på dette område. Det lægger vi utrolig megen vægt på fra Kristelig Folkepartis side. Vi synes, der skal udfoldes store bestræbelser på, at De Konservative og Venstre også bliver hørt, i hvert fald for, at ikke mindst det ene af de to partier får mulighed for det.

Her tror jeg, der er et af de områder, hvor regeringen selv bør overveje et ændringsforslag, eller også kan vi jo gøre det på andre partiers vegne, da der i hvert fald er andre, der under debatten har givet udtryk for det samme synspunkt, som jeg har gjort rede for her, på, hvornår man skulle kunne opnå permanent opholdstilladelse.

Med andre ord håber vi ikke, at regeringen har lagt sig 100 pct. fast på det her udspil, men at den også vil række en hånd ud, for at vi kan nå det brede forlig, som er ønsket.

Men jeg kan under alle omstændigheder for Kristeligt Folkepartis vedkommende tilsige en positiv udvalgsbehandling. Vi synes også, regeringen har lagt et godt fundament for at sikre det brede forlig, som vi ønsker, men vel at mærke også sikre et bredt forlig, hvor de grundlæggende principper for vores måde at tage imod flygtninge og behandle indvandrere på er fastholdt.

Det er selvfølgelig det vigtigste og til syvende og sidst også vigtigere end bare at få et bredt forlig, der selvfølgelig kan have for høj en pris.

Men vores klart udtrykte ønske er, at der opnås et bredt forlig, for det tjener sagen, flygtningene og indvandrerne bedst.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg er glad for Kristeligt Folkepartis tilslutning i store træk til de lovforslag, der behandles nu. Det er rart.

Jeg vil gerne spørge om en enkelt ting i forhold til hr. Jann Sjursens bemærkning om at flytte grænsen for permanent opholdstilladelse fra 3 til 5 år. Vi er alle vidende om, og vi er lykkelige over, at vi har fået nedbragt behandlingstiden i præasylfasen til noget, der ligner et gennemsnit på ca. 6 måneder, men hr. Jann

Sjursen må dog også være opmærksom på, at 3-års-grænsen beregnes fra det tidspunkt, hvor man har fået asyl.

Der er stadig væk folk, der først får asyl efter 2 års sagsbehandlingstid. Når man dertil lægger den tid, de har været på flugt, før de overhovedet er nået hertil, og den tid, der er medgået for familien til at tage den store beslutning, det er at forlade sit fædreland og søge mod andre himmelstrøg for at få sikkerhed, synes hr. Jann Sjursen så ikke, at hvis man siger 5 år + eventuelt 2 års sagsbehandlingstid + den tid, der er gået, som jeg lige regnede sammen før, at det er en belastning for en familie?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er Kristeligt Folkeparti jo et holdningsparti – det er positivt ment, det er en ros – og derfor havde jeg måske også håbet, at hr. Jann Sjursen var kommet ind på bl.a. de tanker, som biskop Kjeld Holm rejser i dag i Information, for jeg synes, det kunne være interessant at høre Kristeligt Folkepartis kommentarer til dem.

Derudover vil jeg spørge hr. Jann Sjursen om to konkrete ting, der tager udgangspunkt i den holdning, som Kristeligt Folkeparti har til familien.

Hvad mener Kristeligt Folkeparti om, at når det gælder den særlige gruppe, der hedder indvandrere, altså ikke flygtninge, bliver retten til familiesammenføring udskudt og kan faktisk udskydes i temmelig mange år? Er det et udtryk for familiesammenhold og den slags ting, som Kristeligt Folkeparti kan acceptere?

Hvad siger Kristeligt Folkeparti til, at retten til at få forældre over 60 år til Danmark også skal ophæves?

Kunne vi ikke få en kommentar til det af Kristeligt Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Til hr. Henrik Svane vil jeg gerne sige, at det da er helt klart, at der er grænser for, hvor længe man kan holde flygtninge hen i uvished, og at det så er en skønssag, hvornår man når den grænse.

Det er klart, at hvis en flygtning eller en familie har været igennem en sagsbehandlingstid på 2 år, der skal lægges oven i de nuværende 3 år eller 5 år, i hvert fald hvis det skal lægges oven i de 5 år, er det at forlange for meget.

Det vil sige, at i givet fald vil der så også for os at se være mulighed for, hvis man f.eks. sætter en 5-års-grænse, at lave en form for dispensation. Vi synes, at den anstændige – og det kan man så definere, hvis man vil – grænse i denne sammenhæng går ved 5 år. Men hvis den gennemsnitlige asylbehandlingstid er 6 måneder, synes vi, det er acceptabelt at sige, at der er en 5-års-grænse, og så må man eventuelt kunne dispensere, hvis man har flygtninge, hvor sagsbehandlingen er trukket ud så længe, som hr. Henrik Svane nævner eksempel på, f.eks. i 2 år. Jeg skal medgive, at det er der jo desværre eksempler på, men så synes jeg også, der må kræves en dispensationsmulighed.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg svare konkret på spørgsmålet om, hvorvidt vi er tilhængere af en begrænsning af muligheden for at få familiesammenføring med forældre over 60 år, at det er vi faktisk tilhængere af. Vi synes, det er acceptabelt. Selvfølgelig var det ønskeligt, at man kunne samle så stor en familie som overhovedet muligt her i Danmark, men vi synes ikke, at indvandrere skal have et retskrav på at kunne få forældre over 60 år til Danmark. Det synes vi faktisk er okay at de ikke har, og hvis de gerne vil være sammen med deres forældre over 60 år, er der mulighed for, at de kan samles andetsteds. Den samme mulighed har flygtninge ikke, og derfor er der i denne sammenhæng forskel på flygtninge og indvandrere.

Med hensyn til familiesammenføringsreglerne i øvrigt vil vi godt vil være med til at drøfte dem under en videre behandling også i udvalget, netop fordi familieaspektet er vigtigt for os, og vi synes, som jeg gav udtryk for i forhold til ægtefæller, at der må være helt klare og faste regler for, at man kan blive gift.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg godt kvittere for, at Kristeligt Folkeparti vil arbejde for at kunne stille eller bare stemme for et ændringsforslag, som betyder, at man ikke bare kan udskyde retten til familiesammenføring for indvandrere.

Hvad angår det problem, der kan opstå ved, at folk først skal være her 2 år, mens deres asylsag behandles, og at der derefter går yderligere 3-5 år, før de kan få varigt ophold, eksisterer der jo den mulighed at gøre som i Norge, hvor man regner fra det tidspunkt, hvor flygtningene ankommer, og det vil sige, at man ikke lægger flygtningene det til last, hvis deres asylsagsbe-

handling skulle trække ud. Man kunne simpelt hen sige, at når folk har været et eller andet antal år i Danmark, kan de få varigt ophold. Det var en mulighed, som Kristeligt Folkeparti eventuelt kunne arbejde videre med.

Til sidst vil jeg sige, at det dér med at ophæve retten til familiesammenføring med forældre over 60 år er noget, der rammer en meget lille gruppe. I 1996 var det under 200 forældre over 60 år, der kom til Danmark, i 1997 var det endda endnu mere under 200.

Hvad er grunden til, at man kaster sig over et så ligegyldigt problem, der rammer så få, men betyder så meget for de få, det rammer?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Det allersidste, hr. Søren Søndergaard var inde på om familiesammenføring med forældre over 60 år, har hr. Søren Søndergaard fuldstændig ret i er et absolut marginalt problem. Heri er jeg 100 pct. enig.

Det kan der så være mange ting, der er, når man laver en samlet integrationslov, men nu, hvor vi har alle boldene oppe i luften og vurderer de forskellige aspekter, synes vi ikke, indvandrere skal have et retskrav på familiesammenføring med forældre over 60 år. Men det er rigtigt, at problemet, hvad antallet angår, er marginalt.

Vi forholder os sådan set heller ikke til, hvor mange det drejer sig om, vi forholder os til, om det er ret og rimeligt, at man har muligheden, og det synes vi sådan set ikke det er.

Hvornår man skal kunne få permanent opholdstilladelse, om det f.eks. skal beregnes fra den dag, en flygtning rejser ind i Danmark og beder om asyl, synes jeg da bestemt er en overvejelse værd. Når vi siger 5 år, er vores udgangspunkt, hvor lang tid der kan gå, før man kan sige, at nu er det uanstændigt at holde folk i uvished længere.

Det er ikke, fordi vi synes, at folk skal holdes hen i uvished længst muligt, tværtimod er det ud fra en eller anden anstændighedsbetragtning, at vi havner på 5 år, og i forhold til det, jeg sagde tidligere om de flygtninge, som har haft en lang asylbehandlingstid på op til 2 år, er det klart, at der skal være en dispensationsmulighed.

Det synes jeg er værd at diskutere, således som hr. Søndergaard var inde på.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Det er under debatten her i salen specielt fra SF's side blevet sagt, at lovforslagene ikke i tilstrækkelig grad eller måske slet ikke tager hensyn til det grundige arbejde, som Integrationsudvalget udførte fra 1995 til 1997.

Jeg er ikke enig i den vurdering. Det er korrekt, at ikke alle udvalgets forslag og anbefalinger, som fremgår af integrationsbetænkningen fra maj 1997, er udmøntet i det foreliggende lovforslag, men det er helt klart, at en lang række af udvalgets grundlæggende tanker og ideer er kommet direkte til udtryk enten i lovforslagenes bestemmelser eller i bemærkningerne.

Jeg skal i den forbindelse særligt fremhæve, at lovforslagets formålsbestemmelse og en række principper i dets hovedelementer nøje svarer til formålsbestemmelserne i Integrationsudvalgets udkast til en integrationslov. Integrationslovforslaget udvider jo den personkreds, som skal tilbydes en integrationsindsats, til også at omfatte familiesammenførte m.v. Det falder også fint i tråd med Integrationsudvalgets tanker.

Endvidere er lovforslagets grundprincip om nødvendigheden af en samlet integrationsindsats, som skal komme til udtryk i en individuel handlingsplan, fuldt ud i overensstemmelse med det, som udvalget foreslog. På visse punkter er integrationsforslaget, som jeg har fremsat her, mere vidtgående end forslaget fra udvalget. Jeg skal her især pege på varigheden af introduktionsprogrammet, som af udvalget blev foreslået til 18 måneder, og som bekendt er der her i lovforslaget tale om en periode på 3 år.

Fru Birthe Rønn Hornbech kritiserer udlændingelovforslaget for, at der indføres et nyt opholdsgrundlag.

Jeg går ud fra, at fru Birthe Rønn Hornbech sigter til den ændrede affattelse af § 9, stk. 2, nr. 4, men den foreslåede ændrede opfattelse af bestemmelserne er ikke en ny opholdsregel. Der gives også i dag opholdstilladelse på grund af udsendeshindringer. Det nye forslag skal i hvert fald alene slå fast, at der først kan meddeles opholdstilladelse, når udsendelse ikke har været mulig i mindst 1 år. Jeg mener også, at vi tidligere over for fru Birthe Rønn Hornbech har understreget dette punkt.

Så er der en række ordførere, der – og det begyndte fru Birthe Rønn Hornbech også med – taler om tvang i forbindelse med forslaget om førstegangs boligplacering af flygtninge. Fru Birthe Rønn Hornbech mente ligefrem, at

tvangsbestemmelsen sætter det kommunale selvstyre ud af kraft. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvilken tvang det er man taler om. En hvilken som helst borger, der opholder sig i dette land, opholder sig jo samtidig i en eller anden kommune. Alle kommuner er i den forstand tvunget til at finde sig i, at der bor mennesker i kommunen. Det gælder jo også for flygtninge. En eller anden kommune skal de jo bo i. Den udlænding, der ikke kan komme til at bo f.eks. i Gentofte, skal bo i en anden kommune, og det mener jeg ikke er tvang. Jeg synes, det er en ejendommelig måde at udtrykke det på.

Regeringsforslaget handler i hvert fald ikke efter min opfattelse om tvang. Regeringens forslag handler om at sikre en bedre geografisk fordeling af flygtninge, og det er først og fremmest begrundet i hensynet til flygtningene selv. Det er regeringens opfattelse, at det danske samfund vil være langt bedre i stand til at give flygtninge en fair og ordentlig behandling, hvis opgaven med at modtage flygtninge og introducere dem til det danske samfund fordeles mere ligeligt, end det er tilfældet i dag. Egentlig kan jeg slet ikke forstå, at fru Birthe Rønn Hornbech er imod regeringens forslag.

Fru Birthe Rønn Hornbech nævnte, at Venstre ikke har sympati for de genstridige kommuner. Hvad er det så, fru Birthe Rønn Hornbech har imod forslaget? Der foreslås jo netop, at de enkelte kommuner selv skal træffe en aftale om fordelingen. En statslig indblanding i den konkrete fordeling kommer jo kun på tale over for de forhåbentlig meget få, der ikke medvirker frivilligt. Det var det, der var hovedprincippet i forslaget. Det er da muligt, at vi skal se på nogle af bemærkningerne til forslaget; det skal jeg vende tilbage til, når jeg kommer til svaret til hr. Bendt Bendtsen.

Fru Dorte Bennedsen har også på samme måde, som jeg her lige har været inde på, fortalt om, hvorledes vi forestiller os, det her skal foregå. Jeg kan sige, at ifølge de sonderinger, jeg på forskellig vis har foretaget siden januar måned, går alle de meldinger, jeg har fået, og det er mange, på, at det vil kommunerne godt løse, og det synes jeg er meget opløftende.

Jeg vil gerne citere Edda Jensen, borgmester i Ribe Amt, for øvrigt valgt af Venstre, der ved et møde sagde: »Sig, hvor mange det er, vi skal fordele, så skal vi nok klare opgaven.« Det synes jeg var en stærk udtalelse af en borgme-

ster for en mindre kommune i et område, der måske kunne have andre problemer.

Så vil jeg gå over til at kommentere noget af det, hr. Bendt Bendtsen var inde på. Jeg ser ikke så store forskelle mellem det, som De Konservative i sin tid har foreslået, og det her forslag, men det synes jeg heller ikke er så interessant, og det er muligt, der er nogle forskelle, jeg ikke har opdaget. Det, jeg interesserer mig for, er, om vi kan finde mindre forskelle i forhold til Det Konservative Folkepartis opfattelse nu og så det, jeg vil ændre på.

Dér vil jeg gerne sige, at jeg tror det med betalingen fra kommuner, som ikke er venligt stemt, kan vi løse. Det er vi også parat til at se på, og vi er også parat til at finde nogle forslag, hvis en kommune akut står i en situation, hvor den enten ikke har pengene eller boligerne, og det gælder ikke kun de almennyttige. Hvis det kan løse det problem, man siger der er med tvang, synes jeg, det bør forsøges.

Jeg er selvfølgelig også meget tilfreds med at understrege, at hr. Bendt Bendtsen lagde megen vægt på, at vi har foretaget stramninger over for kriminelle og folk, der misbruger vores system, og jeg bemærkede også, at hr. Bendt Bendtsen sagde, at det talte meget med i en positiv holdning til vores forslag. Det har jeg selvfølgelig bemærket.

Nu kommer vi jo om et øjeblik til forslaget om danskundervisning, så jeg må hellere gøre nogle principielle bemærkninger her og nu, for jeg er selvfølgelig som mange andre enig i, at danskundervisning er det helt væsentlige. Det er helt væsentligt! Samfunds- og danskundervisning er ordentlige krav, og jeg mener, at det samarbejde, som har været mellem Indenrigsministeriet og Undervisningsministeriet på det område, har været udmærket, og jeg ved, at de forslag, der nu skal drøftes om lidt, skal løse problemerne.

Jeg vil så her lige komme med en kommentar, fordi Kristeligt Folkeparti nævnte, at man nu flytter opgaven fra amtskommunen til primærkommunen. Jeg har ingen kritiske bemærkninger til, at man i sin tid lod amtet løse denne opgave, for det var tiltrængt på det tidspunkt. Det, jeg nu mener, er, at kommunerne skal have ansvaret for alle områderne.

Undervisningscentrene som sådan lægger vi også i Indenrigsministeriet og i den aftale, der er mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, overordentlig megen vægt på. Det er ikke på nogen måde meningen, at disse centre,

som fungerer godt, skal væk. Det skal være derfra, det udgår, og det er også dér, kommunerne skal henvende sig. Det kommer vi jo til om lidt, men jeg er altså også glad for, at der bliver lagt vægt på det.

Så er der diskussionen, problemet, eller hvad det nu er, om, hvornår man kan få tidsubegrænset ophold i Danmark. Andre har jo sagt, at det vel ikke er efter forslaget fremsættelse, men man kunne jo udmærket begynde at regne det ud fra den dag, en flygtning kom til Danmark, og så se, hvor længe sagsbehandlingen varer; for nogle tager den jo længere tid end for andre.

Jeg mener, vi er nødt til lige at gennemgå det, og så kunne vi måske også se på, hvor mange der efter 3, 4, 5 år, eller hvad man nu bestemmer, i det hele taget kan få lov til at vende tilbage til det land, de kommer fra; det tæller vel også med i den forbindelse.

Som sagt mener jeg, at der om en række ting omkring integration skulle være mulighed for at komme frem til et forlig også med De Konservative.

Jeg var knap så glad for fru Pernille Frahms indlæg. Jeg synes, det var sådan lidt skrappere, end jeg havde regnet med. Nu kan jeg selvfølgelig regne med så meget, men jeg synes, der var for lidt, fru Pernille Frahm fandt var godt i det, vi her har fremlagt. Det er jeg lidt ked af, og jeg har siddet og læst de fine udtalelser fra sidste gang, vi fremlagde det. Det var ganske vist en anden ordfører, men alligevel synes jeg, SF's synspunkter var lidt mere positive. Men det er jo så ét, noget andet er, hvad man måske vil være med til at beslutte senere hen.

Jeg begyndte med at svare på det væsentlige af det, som jeg synes fru Pernille Frahm sagde, nemlig om, at vi ikke sådan bare frit ud i luften har fremsat et lovforslag, som ingen sammenhæng havde med, hvad der tidligere er foregået i ministeriet. Det er hermed sagt.

Så kan jeg godt på det her tidspunkt sige lidt om integrationsydelsen, som flere og ikke mindst SF og Enhedslisten jo har taget op. Vi har fremsat et forslag, som for en række af dem, der kommer, og måske for den største del vil betyde lavere ydelse, men jeg skal understrege, og det er måske mest til hr. Søren Søndergaard, at folk, der er kvæstet af forskellige voldsomme begivenheder, inden de kommer her til landet, jo ikke er omfattet af den bestemmelse. De skal behandles ifølge de almindelige bestemmelser

om ydelser til danske statsborgere, og det står også i bemærkningerne til forslaget.

En ting, der måske ikke har været understreget så meget, er, at for mange vil denne ydelse være så motiverende, at når de virkelig kommer i gang med lære dansk og samfundskundskab og forhåbentlig finder en arbejdsplads eller en praktikplads, vil der også være mulighed for, at de, som har fået asyl, kan tjene flere penge end det, som ydelsen giver.

Jeg hørte, at der blev læst op fra, hvad Kommunernes Landsforening havde sagt, og det har jeg altså også et resumé af her. Jeg har set den oprindelige udtalelse og mener ikke, at Kommunernes Landsforening som sådan har sagt, at det er forkert, vi indfører en lav ydelse, men at det, de kommenterer, måske netop er det, som også hr. Bendt Bendtsen var inde på, at der gives for lidt til boliger. Jeg tror, det er i den henseende, det er sagt; det er ikke en direkte bedømmelse af, at vi nu indfører en særlig ydelse for flygtninge. Jeg har også hørt, at man har sagt, det skal sammenlignes med ydelsen til studerende og andre.

Jeg er enig i, at det her mere ligner en anden situation, men det kommer det altså også til at være for mange, og jeg er overbevist om, at det leje, vi har fundet frem til, hvor vi faktisk tilbyder så mange andre gode ting, er noget, der vil blive opfattet af de fremmede som en positiv holdning.

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger til fru Pia Kjærsgaard, for så langt fra hinanden som fru Pia Kjærsgaard og det her lovforslag er, kan der altså ikke knyttes nogen forbindelse, så vidt jeg kan se.

Jeg bemærkede, at fru Pia Kjærsgaard – det var før hendes hovedindlæg – talte om de mange i Tåsingegade i København. Da kom jeg til at tænke på, at det kunne være, at Dansk Folkeparti nu også synes, at der er lidt for mange i København, så de skulle fordeles lidt bedre, end de er blevet hidtil. Hvis det er det, der ligger bagved, er det jo en vis form for imødekomme af det, vi taler om: en bedre fordeling. Men det må jo så være et spørgsmål.

Jeg er meget ked af, at man stadig væk skal høre om den skræk og frygt byggende på 30 mia. kr. og på, hvad jeg har sagt som borgmester. I øvrigt var jeg ikke borgmester i 1980. Det blev jeg først i 1982. Så hvis jeg har sagt noget, må det have været i en anden egenskab. Jeg husker det ikke selv.

Jeg synes, det er lidt trist – det er måske også uklogt af mig at gøre så meget ud af det – og jeg synes, der lægges op til en underlig hård holdning over for folk, som kommer her til landet af nød, som er forfulgte og alle de ting. Også somalierne skulle have en lille hilsen igen i dag. Det huer mig altså ikke, men det er vel på den måde, man vil føre politik, og jeg må så tage til efterretning, at det vil Dansk Folkeparti.

Jeg har også bemærket, hvad hr. Arne Melchior har sagt tidligere og også læst det i går. Jeg gjorde faktisk en del ud af at se, hvad han havde sagt tidligere. Jeg kan selvfølgelig ønske hr. Arne Melchior til lykke med, at han fandt frem til sådan et fint digt, som han læste op her.

Så vil jeg i øvrigt sige tak for den støtte, som Centrum-Demokraterne og ikke mindst hr. Arne Melchior har ydet og fortsat vil yde til det her forslag. Det er vi selvfølgelig glade for.

Hr. Henrik Svane fra Det Radikale Venstre, som jo i høj grad har været med til sammen med mig og andre at lave det, har jo på mange måder i dag kommenteret forslagene og støttet dem. Så der er ingen tvivl om, at vi fortsat fra regeringens og de to partiers side må kunne finde det forlig, der skal findes, når vi nu kommer videre herfra.

Hr. Søren Søndergaard vil jo gerne have slået fast, at højrefløjen er sådan nogle, jeg søger, og at venstrefløjen er nogle, jeg ikke kan lide. Jeg søger i og for sig ikke nogen fløj. Tværtimod søger jeg en eller anden midte for at få flest mulige til at sige, at det med flygtninge, det med indvandrere, det med humanisme, det med en god dansk holdning – og jeg kunne fortsætte – faktisk er noget, som flere skulle bakke op.

Jeg synes, at mange af de holdninger, som hr. Søren Søndergaard har til det her, skulle kunne binde os sammen. Jeg kender altså de synspunkter. Det er rigtigt, de er blevet fremført for mig for 3 måneder siden, de blev gentaget her, og jeg har også kommenteret nogle af dem.

Hr. Tom Behnke har jeg heller ikke mange bemærkninger til, men jeg har bemærket, at det er side 3283, som de sidste bemærkninger stod på, og at der stod det samme, nemlig at flygtninge ikke skal integreres i Danmark, og da jeg nu foreslår, at de skal integreres i Danmark, så er afstanden vel hermed markeret. Så der er i denne forbindelse ikke rigtig noget at sige til den århusianer, der hedder hr. Tom Behnke.

Hr. Jann Sjørnsen har også rost det her forslag og haft nogle forskellige bemærkninger til det,

og det er jeg meget glad for, både rosen og bemærkningerne. Og jeg vil gerne gøre lidt ud af det, der hedder repatriering.

Det havde selvfølgelig været dejligt, hvis vi havde haft det forslag nu. Men vi arbejder på det i ministeriet, så det kan fremsættes næste år, så vi virkelig kan tage fat på det. Der er mange, der tager fejl med hensyn til, hvad repatriering i det hele taget er. Det drejer sig om folk, som har ret til at bo i dette land, men som godt vil vende tilbage til det land, de kom fra. Hvis vi kan finde nogle melodier til det og nogle forhold, som forbedrer de muligheder, så skal det i hvert fald ikke mangle på støtte fra regeringens side til at fremsætte sådan nogle forslag, som vi så kan drøfte i næste folketingssamling.

Jeg har også bemærket, at hr. Jann Sjørnsen ikke er så begejstret for, at vi siger, at man ikke må blive gift i den fase, hvor man søger asyl. Jeg ved ikke, om jeg har oplyst Kristeligt Folkeparti om – vi har i hvert fald præciseret det over for andre partier – at det kun er det første halve år, vi har denne regel. Der kan være nogle, der bruger længere tid, og dér vil vi godt se anderledes på det.

Så har jeg også bemærket, at man også fra Kristeligt Folkepartis side taler om de her såkaldte 3 eller 5 år. Jeg har ikke nye bemærkninger til det.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg føler – jeg kan jo tage fejl – at forslaget, som er fremsat af regeringen kan vedtages, og jeg så jo gerne, at det blev med et bredt flertal.

Jeg bemærkede i den forbindelse, at hr. Jann Sjørnsen sagde, at man jo ikke altid skal arbejde for, at det bliver så bredt som muligt, men mere skal arbejde for, at det bliver så godt som muligt. Det er jeg selvfølgelig enig i, men det kunne jo også godt være, at det brede var godt, fordi der så var en større opbakning rundt om i kommunerne. Det er derfor, at jeg stadig væk også appellerer til den borgerlige side, som jeg kalder det. Jeg ved, at hr. Søren Søndergaard kalder det for højre, men lad det nu være.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er bange for, at hr. Thorkild Simonsen vil opleve en dyb skuffelse, hvis han tror, at et nationalt kompromis med Venstre og De Konservative på flygtningepolitikken vil betyde, at der bliver ro om det her.

Hr. Thorkild Simonsen ved formentlig lige så godt som jeg, at der er kræfter og stemmer i

begge partier, som vil meget mere end det, som man måske kan få Venstre og De Konservative med på ved et forlig.

Jeg tror ikke, at den ro opnås. Jeg tror, at roen bedre opnås ved, at man rent faktisk får gennemført det, man mener, det, man holdningsmæssigt selv kan stå inde for.

Men det, der egentlig bragte mig herop, var, at indenrigsministeren sagde, at formålsparagraffen er direkte afskrifter af integrationsbetænkningen. Her vil jeg så bare sige, at der jo mangler det væsentlige. Der mangler det, at man skal tage udgangspunkt i den enkelte flygtnings eller indvandrers individuelle ønsker, behov og forudsætninger, og at integrationsindsatsen skal respektere den enkelte flygtnings eller indvandrers kulturelle identitet.

Det var præcis det, indenrigsministeren blev spurgt om, og som han mente intet havde med integration at gøre. Vil ministeren fastholde det synspunkt?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Tre korte ting. Jeg synes, at indenrigsministeren fik skabt lidt usikkerhed om, hvem der har introduceret spørgsmålet om studerende i debatten, og jeg vil godt læse op fra bemærkningerne:

»Efter Indenrigsministeriets opfattelse er det mere nærliggende at sammenligne nyankomne udlændinge med personer, der f.eks. modtager Statens Uddannelsesstøtte, idet begge disse grupper befinder sig i en uddannelse eller uddannelseslignende situation.«

Så lad os holde helt fast i, at det er Indenrigsministeriet og indenrigsministeren, den forhenværende hr. Thorkild Simonsen, der har introduceret det.

For det andet. Når jeg sagde, at regeringen søgte mod højre, så var det ikke et forsøg på motivforskning. Det var sådan set et forsøg på en konstatering. Indenrigsministeren mener, at man har søgt mod midten. Det skal jeg så ikke blande mig i. Det kan vi måske diskutere ved en anden lejlighed. Men spørgsmålet er: Hvad får indenrigsministeren og regeringen ud af at søge mod midten, hvis vi kalder Venstre og De Konservative midten?

Jeg tror, at det, de får ud af det, er, at de bliver stillet over for nye krav. Det har vi jo allerede hørt i den her diskussion. Der er ikke blevet lavet noget nyt nationalt kompromis. Der er ikke opnået nogen enighed. Der er lavet en

platform, hvorfra der kan stilles krav om 7, 9 og 12 års ophold.

Til sidst en stor ros. Jeg synes, at det er et ualmindelig godt forslag, som indenrigsministeren kom med her. Han ville nemlig overveje, at man regnede tidspunktet for varigt ophold fra ankomsttidspunktet. Det synes jeg var en virkelig god ting, og det er jeg sikker på, at man også i Indenrigsministeriets embedsmandsstab vil overveje fantastisk grundigt.

Jeg synes, det er et virkelig godt forslag, for det betyder jo, at en række af de urimeligheder og vilkårligheder, som vi har set, som hænger sammen med, hvornår folk tilfældigvis er ankommet, vil blive fjernet. Så jeg synes, at indenrigsministeren skal holde fast i det ualmindelig gode forslag.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Indenrigsministeren nævnte for et øjeblik siden, at den, der ikke kan bo i Gentofte, skal bo i en anden kommune. Jeg tror, det var ment som et alibi for at tvangsbosætte fremmede i netop Gentofte Kommune.

Det vil altså sige, at ministeren finder en månedlig husleje på 12.000 kr. for rimelig. Lex Gentofte skal altså gennemføres uden hensyn til en husleje på 144.000 kr. om året!

Man må altså sige, at Danmark er et rigt land, men mon der bliver noget tilbage til vores egne svage, mindrebemidlede og handicappede i samfundet, når vi skal lukke kommunekasserne op for en husleje på 144.000 kr. om året?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

For det første vil jeg godt til ministerens besvarelse vedrørende indgåelse af ægteskab i den fase, hvor man søger om asyl, sige, at jeg har bemærket ministerens udtalelse omkring den halvårsregel, der var lagt op til. Jeg vil bare godt sige, at for Kristeligt Folkepartis vedkommende er udgangspunktet sådan set mere spørgsmålet, om man selv har ret til at bestemme, hvornår man vil gifte sig. Det er det helt principielle i sagen for at skære ind til benet.

Den anden bemærkning vedrører det, som hr. Søren Søndergaard også var inde på. Jeg fornemmer på ministerens besvarelse en opblødning på spørgsmålet om treårsgrænsen, nemlig ved at ville tage udgangspunkt i, hvornår der bliver søgt om asyl, så man ikke oven i en treårsgrænse eller femårsgrænse, som vi fra

Kristeligt Folkepartis side har foreslået, skal lægge den tid, der er gået til at behandle asylansøgningen.

Jeg vil meget gerne opfordre ministeren til at overveje dette tema nøje, for jeg tror, at det kan være kernen i at finde en løsning, så vi kan få det, som ministeren selv var inde på: et bredt forlig omkring loven.

Så blot den stilfærdige opfordring her.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne glæde mig over, at indenrigsministeren søger det brede flertal. Det synes jeg der skal stå respekt om. Og derfor må jeg sige til fru Frahm, at det ikke er noget at reklamere med, at der alligevel bliver uro.

Man kan jo aldrig tilfredsstille alle, og man hverken kan, bør eller skulle kunne lukke munden på nogen. Debat vil altid fortsætte. Hvis Venstre og De Konservative går ind i et kompromis, så kan man da ikke være mere nyvalgt, end de og vi andre er, for vi har lige haft valget den 11. marts, så man må nok sige, at det er en repræsentativ forsamling, som de to grupper udgør for deres to partier.

Jeg vil advare enhver mod at søge at skabe uro og true med uro. Om ikke andet så kan fru Frahm og jeg sikkert blive enige om, at de menneskeskæbner, det drejer sig om, ikke fortjener, at der er uro, så de skal være kasterbold for alskens sympati og antipati hele tiden, men kan blive behandlet anstændigt og kan stole på, at de ordninger, der nu indføres, har varighed og bestand, således at de bliver udført så godt som overhovedet muligt. Jeg tror, vi kan enes om det.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er ikke i tvivl om, at hvis hr. Arne Melchior's parti og mit parti satte os ned og diskuterede udlændingepolitikken igennem, var der meget, vi kunne finde ud af, som vi var enige om langt hen ad vejen, bl.a. at det her er mennesker, der kræver respekt og hurtigt vil have mere ro om området, end der er.

Det, jeg bare siger, er, at det her ikke er et forsøg på at gå mod midten i dansk politik på udlændingeområdet. Det er et forsøg på at trække til højre, og jeg tror ikke, at man opnår den fred og ro ved at gøre det. Tværtimod tror jeg, at man fodrer nogle menneskers mistanke

om, at der nok er noget om snakken, og det synes jeg er et problem.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Indenrigsministeren har bedt om ordet og har ifølge forretningsordenen ret til at få det, når han ønsker det.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Tak for det.

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Frahm, at det, som fru Pernille Frahm sagde i sit første indlæg her efter mit, er jeg enig i. Vi skal tage de individuelle hensyn. Jeg er enig i den holdning, der ligger bag, også når vi skal fordele dem mellem kommunerne. Vi skal tage disse hensyn, så vi ikke sætter vildt fremmede sammen med nogle, som de slet ikke ønsker at være sammen med. Det synes er det overordnede.

Jeg kan ikke kommentere alt og gør det heller ikke, men jeg vil gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at når jeg rejste det spørgsmål, så var det måske for at få en anden vinkel på den tale om, hvor længe man skal være i landet. Jeg har ikke dermed sagt, at det skal være tre år, fra man kommer, hvis der lå det i det, men jeg synes, at det er bedre at tage det som udgangspunkt for at se, hvor længe det reelt varer, inden man får lov at være i dette land. Det vil jeg gerne gå videre med.

Så vil jeg gerne sige til fru Aase D. Madsen, at jeg synes, det er kedeligt, at man skal høre, hvad den nuværende måde at placere folk på koster. Det har ikke noget med mit forslag at gøre. Jeg er modstander af, at man skal betale de priser, som blev nævnt af fru Aase D. Madsen, men det har været Dansk Flygtningehjælps vurdering, forstår jeg, at man skulle gøre det. Det, som vi lægger op til, er i al fald ikke noget, der ligner det, som fru Aase D. Madsen nævnte, slet, slet ikke.

Jeg har respekt for hr. Jann Sjursens bemærkninger om, at man selv skal have lov at bestemme, hvornår man skal giftes. Det er klart. Hvilken anden mening skulle man næsten have? Men i dette tilfælde har det jo nogle konsekvenser på en lidt anden måde, og det er grundlaget for, at vi drøfter det og må drøfte det mere igennem. Vi ved godt, hvad problemet er. Det er jo ikke, at de ikke må blive gift, men at det har nogle andre konsekvenser.

Så siger fru Pernille Frahm både i sit første og sit andet indlæg her, at jeg ikke får ro med de borgerlige eller højre. Jeg håber, at det, der hed-

der integrationsforslaget, får vi ro med. Jeg ved godt, at i særlig grad fru Birthe Rønn Hornbech, men måske også hr. Bendt Bendtsen, har sagt, at der er så store forskelle på holdningerne til udlændingeloven. Jeg har stadig væk svært ved at se, hvad det er, de borgerlige partier kan gennemføre på ordentlig vis, som er strammere end det, vi foreslår her, når man tænker på de internationale konventioner, vi har underskrevet og praktiseret også under en borgerlig regering.

Min vurdering i forhold til at fordele disse flygtninge er stadig væk den, som jeg er kommet med, og derfor appellerer jeg stadig væk til, at man stemmer for forslagene.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det, at man ikke kan stramme den danske udlændingelov uden at overtræde internationale konventioner, holder altså ikke vand, må jeg sige til indenrigsministeren.

Men det, som jeg egentlig tog ordet for, var for at spørge indenrigsministeren, for det synes jeg, han kom for nemt om ved, hvor ministeren vil finde flertallet. Jeg må nok sige, at hvis Venstre og De Konservative holder fast i det, de sagde her i dag som ordførere, og det håber jeg, er der for mig at se stillet en masse krav op, som ministeren ikke umiddelbart ser ud til at ville imødekomme. SF ser heller ikke ud til at kunne komme ministeren i møde.

Hvad skal der ske nu? Er forslagene nu bare henvist til Retsudvalget? Det bliver de jo automatisk, men hvad skal der i øvrigt ske? Hvordan forestiller ministeren sig, at han kan få disse lovforslag igennem? Jeg håber meget, at Venstre og De Konservative holder fast i deres tilsyneladende afvisning i dag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er en bemærkning først og fremmest til fru Pernille Frahm, som siger, at der skal tages individuelle hensyn – nu ved jeg ikke, om fru Pernille Frahm har forladt salen. Jamen der står i lovforslaget, og det er blevet sagt i Socialdemokratiets ordførertale, at det er det, der vil ske, når flygtningene skal fordeles ud i landets kommuner.

Og så spørgsmålet om, at et nationalt kompromis ikke vil skabe ro. Når man lytter til debatten i dag, må man sige, at regeringsforsla-

get har fået bank både fra den ene og fra den anden side. Det tyder på, at det er et rimelig midtsøgende forslag, og hvis fru Pernille Frahm er så bekymret for, at højresiden i salen skal få indflydelse, kan man undre sig over, at hun maler sig op i et hjørne og simpelt hen ikke vil erkende, at der bortset fra to mindre punkter er positive ting i det her, så det er en lidt ejendommeligt holdning.

Så en enkelt bemærkning til fru Aase D. Madsen om de 144.000 kr. i husleje i Gentofte Kommune. Nu har jeg tilfældigvis gennem en årrække været valgt som folketingsmedlem for Gentofte Kommune og kender noget til forholdene dér. Der findes unægtelig mange boliger, der ikke koster 12.000 kr. om måneden, f.eks. hele Vangedekvarteret.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan godt forstå, at ministeren er glad for sine egne forslag. Det er klart; det er ministeren, der har fremsat dem. Men jeg vil alligevel godt spørge, når ministeren meget venligt, men alligevel, fornemmer jeg, bestemt, siger, at det kommer vi nok til at stemme for: Betyder det, at ministeren har den opfattelse, at det kun er os, der skal give afkald på alle vores principper, og så kan forslagene stå uændret, og så skal vi bare stemme for? Eller er der nogle punkter, hvor ministeren vil give sig?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nu skal jeg selvfølgelig ikke gå herop og svare på ministerens vegne, men i det Ritzautelegram, jeg står med her, som er fra i dag kl. 9.38, og som rystede mig lidt, står der, at regeringen ingen ultimative krav stiller til Venstre og De Konservative om udlændingepakken, så fru Birthe Rønn Hornbech skulle ikke få nogen problemer, og hr. Bendt Bendtsen skulle ikke få nogen problemer.

Når man åbner sin skærm og, inden vi har haft en førstebehandling, kan læse en sådan udtalelse fra indenrigsministeren i forhold til denne debat og i forhold til denne lovpakke, synes jeg, det er lidt træls, for nu at sige det på jysk, at få besked om, at man har malet sig op i en krog. Jeg synes, det er lidt svært at læse af det her Ritzautelegram, at vi har nogen jordisk chance for at få indflydelse på noget som helst.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er meget glad for, at de lejligheder, som fru Dorte Bennedsen mente fandtes i Vangedekvarteret, var til at leje. Det er de, fru Dorte Bennedsen, hvis vi flytter vores egne svage grupper, der netop bor i Vangedekvarteret. Jeg har været medlem af Gentofte Kommunalbestyrelse i fire år. Jeg ved nøjagtigt, hvad der foregår i det kvarter og har haft stor kontakt til de svage grupper dernede. Hvis fru Dorte Bennedsen vil gå med til at flytte de svage til en bolig til en husleje på 144.000 kr. og sætte de fremmede ind i de boliger dér, så går Dansk Folkeparti med på den.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som tidligere Vangedeborger tror jeg nok, jeg taler på manges vegne, når jeg vil have mig frabet at blive kaldt for en svag gruppe. Det tror jeg altså.

Men derudover er jeg lidt skuffet over fru Birthe Rønn Hornbech, for der er jo sket noget her i løbet af debatten, vil jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech. Der er nemlig sket det, at indenrigsministeren, Kristeligt Folkeparti og Enhedslisten – og jeg er sikker på, at SF også er med – faktisk har snakket om, at det kunne være godt at finde ud af at beregne det tidspunkt, hvor man kan få varigt ophold i Danmark, fra det tidspunkt, hvor en flygtning ankommer. Det er jo en spændende ændring, som der åbenbart måske – forhåbentlig – er et flertal for.

Hvad synes fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre om det? Ikke fordi vi dermed har lagt os fast på et bestemt åremål, og her er jeg fuldstændig enig med indenrigsministeren. Man kan sige tre år, fra man er kommet, man kan sige fire år, fra man er kommet, man kan sige fem år, fra man er kommet, og man kan sige syv år, fra man er kommet, før man kan få varigt ophold, hvis det er det, man vil. Men der lægges op til, at det ikke er tilfældigheden i asylsagsbehandlingen, og hvor lang tid den trækker ud, der afgør, hvor lang tid det varer, før man kan få varigt ophold.

Det giver altså en lille smule retfærdighed i systemet. Hvad synes Venstre, og hvad synes fru Birthe Rønn Hornbech om den strålende tanke, som indenrigsministeren her har fostret?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil blot sige til fru Pernille Frahm, at hvis hun allerede i et Ritzautelegram kl. kl. 9.38 i morges har set en sådan åbensindethed hos ministeren, kan det undre, at fru Pernille Frahm ikke forsøgte at gøre sig gældende, men startede hele sit udgangspunkt for denne debat med at sige, at alt var noget skidt, bortset fra et enkelt eller to punkter. Det havde jo været mere interessant at høre fru Pernille Frahm gå ind, når der nu var en åbensindet minister, og prøve at gøre sin indflydelse gældende.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hvis min oplevelse havde været, at indenrigsministeren havde et åbent sind i forhold til SF, havde sagerne måske stillet sig anderledes, men det er i forhold til Venstre og De Konservative, ministeren har et åbent sind.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er da glad for at høre, at det ikke er Enhedslisten, som de svage grupper på f.eks. Sognegårdsvej henvender sig til, men det er Dansk Folkeparti. Jeg har været på besigtigelse på bl.a. Sognegårdsvej, hvor ældre og psykisk syge bliver blandet sammen, og det giver meget store problemer for begge parter. Jeg tror ikke, man kan sammenligne med et medlem af det høje Ting her, som med en god hyre sikkert bor et godt sted i Gentofte, selv om det hedder Vangede. Jeg bor selv på den forkerte side af Lyngbyvejen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes, at det, som hr. Søren Søndergaard på et tidspunkt var inde på, er interessant, det, som han kaldte nærmest en alliance mellem Enhedslisten, Kristeligt Folkeparti og regeringen. Fint nok med det. Jeg synes, vi her får lagt et forslag frem, som ikke bare regeringen, fornemmer jeg, men det kan indenrigsministeren måske bekræfte efterfølgende, er villig til at overveje, men hvor jeg også synes, det er vigtigt for mig at understrege over for og appellere til fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre og hr. Bendt Bendtsen fra Det Konservative Folkeparti om, at der her i virkeligheden er en mulighed for ikke bare at diskutere en grænse på et, to, tre, fire, fem, seks, syv år for, hvornår man kan

få permanent opholdstilladelse, men at det i virkeligheden er et langt bedre forslag om, at man vælger en fast grænse.

Man kan så diskutere, hvor grænsen skal være. Vi synes for Kristeligt Folkepartis vedkommende, at den skal være ved fem år, men at det så er alt inklusive, så man ikke får tre år plus en asylansøgningsbehandlingstid eller fem år plus måske op til to år eller syv år plus op til to år. Jeg synes, at ikke mindst Venstre og De Konservative skal overveje det grundigt, for jeg fornemmer helt klart, at ministeren er villig til det, og her tror jeg, der ligger en god kompromismulighed.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Retfærdighed vil vi altid meget gerne overveje, men hvad er retfærdighed? Kommer vi i virkeligheden med den ordning til at gavne dem, der trækker sagen i langdrag og i langdrag og i langdrag? Jeg tror nok, at de andre partier skal foretage en meget filosofisk overvejelse parret med den praksis, som vi kender, om, hvorfor sagerne trækker meget ud.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Til Venstres ordfører vil jeg sige, at man ikke får noget som helst ud af at trække sagen i langdrag. Det er jo ikke det, der ligger i forslaget her. Det er ikke et forslag om, at man efter en vis periode automatisk får asyl eller automatisk får opholdstilladelse. Det er jo slet ikke det, det handler om. Det er klart, at for at kunne få varigt ophold skal man selvfølgelig have et godkendt opholdsgrundlag. Spørgsmålet er udelukkende, om den tid, det tager at behandle sagen, skal tælle som død periode eller tælle med i perioden.

Derfor vil jeg sige, at i og med at det lille problem er fjernet, forstod jeg egentlig fru Birthe Rønn Hornbechs bidrag her som et tilsagn, og så er vi næsten for alvor i gang med en national alliance eller et nationalt kompromis på det her lille område, for vi har jo stadig væk diskussionen om hvor lang tid. Vi synes tre år er mere end rigeligt. Jeg er sikker på, at Venstre og De Konservative vil fastholde deres forslag om syv år, og der kan være forslag derimellem. Det er så den politiske diskussion, vi må have.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det lyder meget enkelt, som hr. Søren Søndergaard siger det. Jeg er bare ikke sikker på, at det er så enkelt, og vores forudsætninger for at vurdere det er måske også meget anderledes end hr. Søren Søndergaards. Men jeg mener, det skal vurderes meget nøje, hvad der er retfærdighed i den sag.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Jeg vil gerne sige, at den pressemeddelelse, der blev udsendt i morges, står jeg selvfølgelig ved, men jeg tror nok, den bliver en lille smule overfortolket her. Det, der især blev drøftet i morges – næsten før, jeg stod op, og jeg synes ellers, jeg står tidligt op – var nemlig det med tre, fem og syv år, og det var faktisk et lille svar på, at jeg ikke vil stå fast på noget bestemt. Men jeg vil sige det, som jeg sagde her for et øjeblik siden, og det gælder altså også boligpolitikken, og det gælder de ting, som jeg har kommenteret i forhold til Venstre og De Konservative. Mere vil jeg ikke sige. Jeg mener, der er en mulighed for at forhandle.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 65: Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Forstærket integration af børn af flygtninge og indvandrere).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 16/4 98).